

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9 Ὁδὸς Παναθηναίων ἀριθ. 9

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εἰ-
θείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

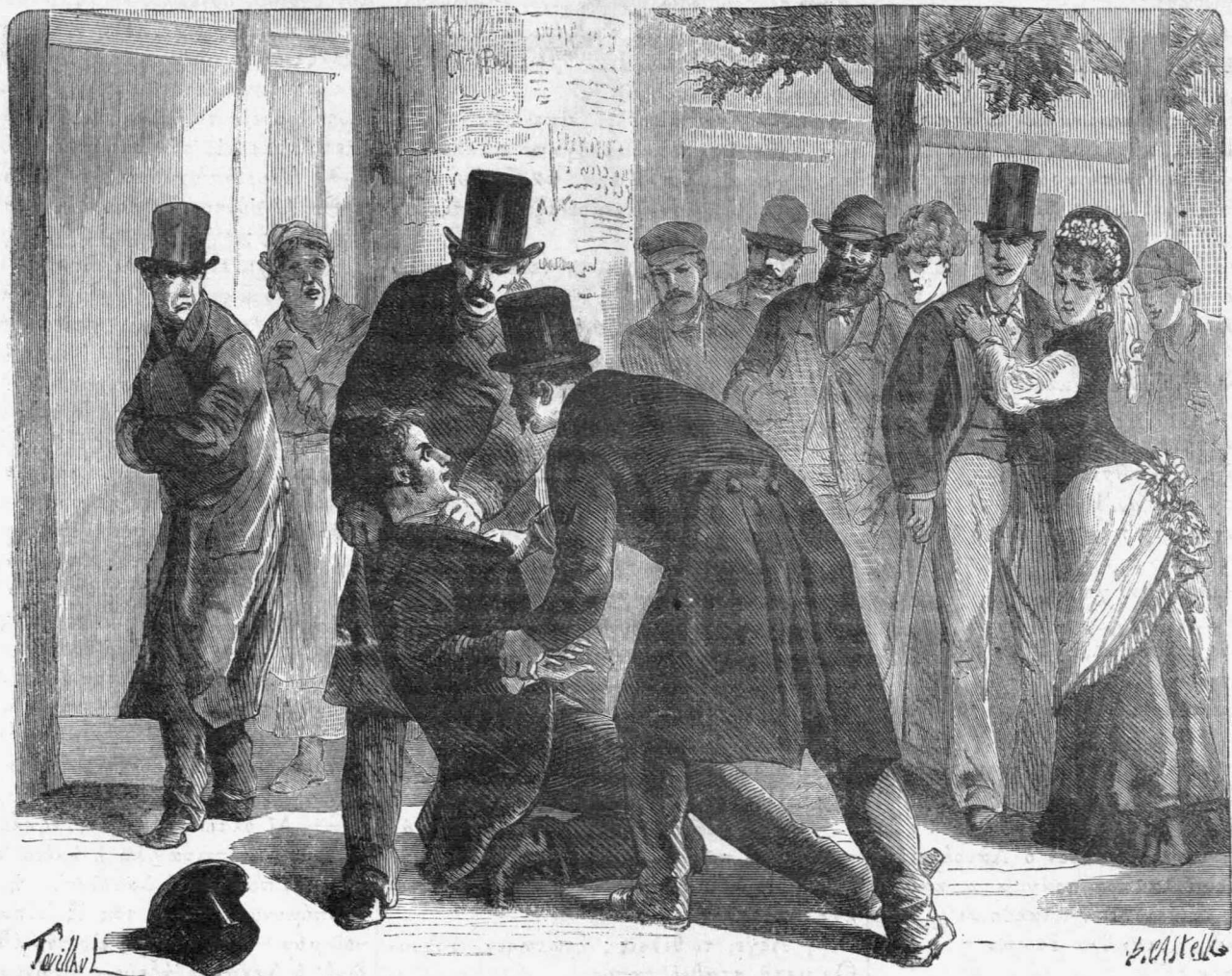
Ἀδόλφου Βελῶ καὶ Ἰουλίου Δωτέν: Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ, δραματικώτατον
μυθιστόρημα μετὰ εἰκόνων, μεταφράσις, * (συνέχ). — Πέτρου Δελκούρ:
Ἡ ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ, μεταφράσις Π. Σ (συνέχεια). — Léon de Tin-
seau: Ο ΜΑΡΣΙΠΟΣ ΤΟΥ ΔΑΜΟΚΛΕΟΥΣ, διήγημα.

ΣΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προληρηθεῖς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἡμερῶν 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ:

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΑΔΟΛΦΟΥ ΒΕΛΩ ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΟΥ ΔΩΤΕΝ

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ὁ Λουβέν διηγήθη ὅτι τὴν προτεραίαν εἶχε μεταβῆ παρὰ τῆ Μαριέτα ἀναγγέλλων αὐτῇ ὅτι εἶχεν ἤδη κανονίσει πάσας τὰς ὑποθέσεις του καὶ ἦν ἔτοιμος νὰ νυμφευθῆ αὐτήν. Ἡ ταλαίπωρος κόρη δὲν ἠδύνατο νὰ συγκρατήσῃ τὴν χαρὰν της, καὶ μικροῦ δεῖν ἐρίπτετο εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ μνηστήρος της.

— Μὰ τὴν πίστι μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβέν, τὴν ἐφίλησα, δὲν τὸ κρύβω... Μὰ ἐκεῖνη δὲν εἶχε ἔτοιμα τὰ χαρτιά της διὰ τὸν γάμον. «Αἶ, λοιπόν, τῆς εἶπα, μήνυσε νὰ σοῦ τὰ στείλουν ἢ καλλίτερα πήγαινε μόνη σου νὰ τὰ πάρῃς». Στὴν ἀρχὴ ἐδίσταζε, ἀλλ' ἀφοῦ ἐγὼ ἐπέμεινα, ἀπεφάσισε νὰ φύγῃ, σήμερον ἄμα ἔλθῃ ὁ Σουσα. Θὰ τοῦ ἔλεγε πῶς θὰ φύγῃ, θὰ ἐπήγαινε ἀμέσως εἰς Πυτῶ νὰ χαιρετίσῃ τὴν κυρίαν Σουσα καὶ τὴν κόρη της, καὶ τὸ βράδυ θὰ ἔφρευγε διὰ τὴν Νορμανδία μὲ τὸν σιδηρόδρομο τοῦ Ρουέν...

— Ἀνεχώρησε;...

— Πιθανόν. Εἶδα ἀπόψε ἓνα ἀμάξι ποῦ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ μέγαρον μὲ μιὰ βελίτζα κοντὰ εἰς τὸν ἀμαξηλάτη· εἰς τὸ παράθυρο τοῦ μπαλκονιοῦ δὲν εἶδα καθόλου φῶς. Τώρα, αὐτὴ δὲν θὰ ἠμπορέσῃ νὰ ἐπιστρέψῃ ἂν δὲν περάσουν τέσσαρες ἢ πέντε ἡμέραις καὶ ἐμεῖς θὰ κάμουμε τὴ δουλειά μας.

— Ἀλλὰ ποῖος θὰ μὰς ἀνοίξῃ τὸ παράθυρον διὰ νὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὸ μέγαρον;

— Εὐκολώτατον, εἶπεν ὁ Λουβέν! Θὰ σπρώξουμε τὸ παράθυρον καὶ θ' ἀνοίξῃ μόνο του... διότι δὲν εἶνε κλεισμένο... Ἐφρόντισα δι' ὅλα, ἡσύχασε! Χθές, ἐνῶ ὠμιλοῦσαμεν, ἐπλησίασα εἰς τὸ παράθυρον καὶ μὲ τὴν μικρὴ αὐτὴ τσιμπίδα... κράκ! ἐτράβηξα τὸ σύρτη. Ἡ Μαριέτα μὲ ἠρώτησε ἂν ἔσχισα τὸ καλτό μου. Τῆς εἶπα ὄχι, καὶ ὅτι μόνον ἡ καρδιά μου σχίζεται μὲ τὴν ιδέα πῶς θὰ χωρισθοῦμε διὰ λίγαις ἡμέραις...

Ἀφνης ἐσταμάτησε βλέπων τὸν Λαυρέντιον σύννον.

— Μὰ κατὶ ἔχεις, Σίμων, τί συμβαίνει;

— Θέλεις νὰ τὸ μάθῃς; εἶπεν ὁ Λαυρέντιος· αἶ, λοιπόν, ἀκουσε.

Ὁ Λουβέν ἀνέμενεν ἐναγωνίως.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαυρέντιος, ὅλα αὐτὰ εἶνε λαμπρὰ πράγματα καὶ ἡ ἐπιχειρήσις ἐπικερδής... τριακόσιαι χιλιάδες φράγκων... καὶ ὅλα ἔτοιμα.

— Λοιπόν;

— Λοιπόν, ἀγαπητὲ Λουβέν, λυποῦμαι ὅτι σοὶ τὸ λέγω, ἀλλὰ δὲν θὰ κινηθῶ!

Ὁ Λουβέν ἀνεσκίρτησεν ἐκπλαγείς.

— Δὲν θὰ κινηθῆς!... Διατί;... Τί τρέχει;

— Διότι τὴν στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποῖαν θὰ βάλω τὸ χέρι εἰς τὸ χρηματοκιβώτιον τοῦ Σουσα θὰ μὲ συλλάβῃ ἡ ἀστυνομία.

— Ἡ ἀστυνομία! Καλὲ ὄνειρεύεσαι; Τί νομίζεις λοιπόν;

— Νομίζω ὅτι εἶσαι κατάσκοπος, καλέ μου φίλε, καὶ θέλεις νὰ μὲ ρίψῃς εἰς παγίδα. Σὲ εἰδοποιῶ ὅμως ὅτι δὲν θὰ πέσω.

— ὦ, ἀγαπητὲ Σίμων, φίλε μου! ἀνέκραξεν ὁ Λουβέν, τί ιδέα σοῦ ἦλθε;

— Ἡ αὐτὴ ιδέα, ἡ ὁποία ἐπῆλθεν εἰς τὸν Δακολάρ, ὁ ὁποῖος σὲ γνωρίζει καὶ σὲ ἐκτιμᾷ πολὺ. Εἶνε ἀληθές, καὶ ἡ ὄχι, ὅτι κατεσκόπευσε καὶ ἐπρόδωσε τοὺς συντρόφους σου εἰς τὸ κάτεργον καὶ εἰς τὰς φυλακάς;

— Ποτέ! ἀνέκραξεν ὁ Λουβέν.

— Ἀλλὰ τέλος πάντων δὲν σοὶ ἀνέθεσαν τὴν ἐντολὴν νὰ μοὶ ἀποσπάσῃς ὁμολογίαν;

— Βέβαια! αὐτὸ σοῦ τὸ εἶπα ἀμέσως.

— Καὶ ἂν τώρα μὲ δολιεύεσαι; ἀνζητῆς νὰ μὲ παραδώσῃς εἰς τὴν ἀστυνομίαν;

Ὁ Λουβέν ἀπελιπς ἀφῆκε τοὺς βραχιονάς του νὰ πέσωσιν.

— Ἄν ἔχῃς, εἶπε, τέτοιαις ἰδέαις, ἐτελείωσε, δὲν θὰ κάμουμε τίποτε... Μὰ, ἔλα στὸ νοῦ σου, σὲ παρακαλῶ. Ἄν ἤθελα νὰ σὲ προδώσω, θὰ τὸ εἶχα καμωμένο. Ὅσα μοῦ εἶπες εἶνε ἀρετὰ νὰ σὲ στείλουν εἰς τὸ φρέσκο. Καὶ ὅμως εἶσαι ἐδῶ ἡσυχος...

— Ναί, εἰν' ἀληθές, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος σοβαρῶς, σοὶ ὠμολόγησα πολλὰ καὶ ἔκκαμα κακὰ. Σοὶ ἔδωκα πᾶσαν δυνατὴν ἐγγύησιν, ἐνῶ σὺ δὲν μοὶ ἔδωκες τίποτε ἀπολύτως.

— Τίποτε;... Καὶ ἡ τελευταία μου ἐπιχειρήσις ποῦ σοῦ εἶπα;...

— Τὴν ὑπόθεσιν τῆς ὁδοῦ Καρδινὲ θὰ ἐννοῆς βεβαίως, εἶπεν ὁ Λαυρέντιος. Λοιπόν! ἤθελα νὰ τὰ μάθω ὅλα... Ἴδου! ἐπρομηθεύθην τὰ φύλλα τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Δικαστηρίων», τὰ ὁποῖα περιέχουσι τὰ πρακτικὰ τῆς δίκης... Ἴδου αὐτὰ, τὰ ἀνέγνωσα...

Ἐσυρεν ἐκ τοῦ θυλακίου του τὰ φύλλα τῆς ἐφημερίδος, τὰ ὁποῖα ἔριψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐγώπιον τοῦ Λουβέν.

— Λοιπόν; ἠρώτησεν οὗτος.

— Λοιπόν, σὺ καὶ ὁ Δακολάρ δὲν ἐξετελέσατε τὴν πράξιν. Ὁ Λαυρέντιος Δαλισιὲ εἶνε ἔνοχος, αὐτὸς ἐφόνευσε τὴν μητέρα του...

— Μπράβο! ἀνέκραξεν ὁ Λουβέν.

— Πῶς... μπράβο;

— Αἶ! βέβαια. Αὐτὸ ποῦ λέγεις, ἀποδεικνύει πῶς ἐδούλεψα περίφημα.

— Μοῦ ἐπιτρέπεις νὰ σοῦ κάμω μερικὰς παρατηρήσεις;

— Λέγε, τί θέλεις; ἠρώτησεν ὁ Λουβέν μετὰ σταθερότητος.

Τοῦτο ἐπεθύμει ὁ Λαυρέντιος. Ἐπὶ τῇ προφάσει νὰ ἐξαλείψῃ τὰς ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης ἀμφιβολίας του, ἠνάγκασε

τὸν Λουβέν νὰ τῷ διηγηθῆ λεπτομερῶς τὰ πάντα, προσέχων νὰ ἐπιμένῃ ἐπὶ τῶν λεπτομερειῶν, αἵτινες δι' αὐτῶν καὶ διὰ τὴν δικαιοσύνην ἦσαν ἀνεξήγητοι... Καὶ τὴν τοιαύτην ἀφήγησιν δὲν ἤκουεν αὐτὸς μόνος.

Ὁ Λουβέν τῷ ἐξήγησε πρῶτον πῶς ἠδυνήθη νὰ ἐνοχοποιήσῃ τὸν υἱὸν τῆς φονευθείσης. Ἐμαθε, εἶπε, παρὰ τῆς Μαριέτας τὴν διεύθυνσιν τοῦ Λαυρεντίου Δαλισιέ. Ἠρξάτο παραφυλάττων ἀπέναντι τοῦ ἀριθμοῦ 21 τῆς ὁδοῦ Γραμόν. Εἶδεν ἐξερχόμενον τὸν ὑπηρετὴν Φραγκίσκον Οὐσοδάλ καὶ ἠκολούθησεν αὐτὸν παρὰ τῷ Λενοᾷ εἰς τὴν ὁδὸν Μισοδιέρ· ἐκεῖ ἐπλησίασεν αὐτὸν καὶ ἔπιον ὁμοῦ. Ὁ Φραγκίσκος δὲν ἠδύνατο ν' ἀρνηθῆ τὴν φιλίαν του εἰς ἀνθρώπον, ὅστις τῷ ἐπλήρωνε νὰ πιῇ. Ἐντεῦθεν αἱ ἐμπιστευτικαὶ ὁμολογίαι καὶ μετ' οὐ πολὺ στενὴ φιλία, ἧς ἐπωφελήθη ὁ Λουβέν ὅπως εἰσχωρήσῃ παρὰ τῷ κυρίῳ τοῦ Φραγκίσκου καὶ λάβῃ, ἐν ἀγνοίᾳ αὐτοῦ, τ' ἀντικείμενα, ἅτινα ἐχρησιμύσαν ὡς πειστήρια κατὰ τὴν διεξαγωγὴν τῆς ἀνακρίσεως.

Ἐπίσης, ὅσον ἀφορᾷ τὸ σχεδιάγραμμα τῆς ἐν ὁδῷ Καρδινὲ οἰκίας, ἡ Μαριέτα ἡμέραν τινα, καθ' ἣν ἡ κυρία αὐτῆς εἶχεν ἐξέλθει, ἔστρεψε νὰ τὸν δεχθῆ· ἔδειξε δὲ εἰς αὐτόν, τῇ αἰτήσει του, πάντα τὰ δωμάτια τῆς κατοικίας. Δεικνύων δὲ ἀποστροφὴν διὰ τὴν διαγωγὴν τοῦ ἀγνώμονος υἱοῦ, συνέλεξε πάσας τὰς ἀναγκαιὰς πληροφορίας. Ἐπανελθὼν οἱκοὶ ἐχάραξε τὸ σχεδιάγραμμα, ὅπερ συνάδεν μετ' ἐπεξηγηματικῶν σημειώσεων· ἔπεμψε δὲ τοῦτο εἰς τὸν Δακολάρ, ὅστις εὕρισκετο τότε εἰς τὴν ἐπαρχίαν του...

Ὁ Λαυρέντιος διέκοψεν αὐτόν.

— Ὁ σύντροφός σου δὲν ἦτο τότε εἰς Παρισίους;

— Ὁχι, εἶπεν ὁ Λουβέν! Ἦλθε τὰς ἐννέα τοῦ μηνὸς τὸ βράδυ εἰς τὰς ἐννέα καὶ μισή, τὴν στιγμήν ποῦ θὰ ἐγένετο ἡ πράξις.

Ὁ Λαυρέντιος ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν μετὰ δυσπιστίας· τοῦτο δ' ὑπεχρέωσε τὸν Λουβέν νὰ τῷ δώσῃ τὰς ἐξῆς πολυτίμους πληροφορίας περὶ τοῦ συνενοχοῦ του: Ὁ Δακολάρ ἦν τότε ἐπὶ κεφαλῆς συμμορίας ληστῶν μετημφισμένων εἰς σχοινοβάτας καὶ περιερχομένων τὰς ἐπαρχίας. Κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἐγκλήματος, ὁ Λουβέν, ὅστις ἐγνώριζεν ὅτι οὗτος εὕρισκετο εἰς Λοαρέ, ἐσκέφθη νὰ τὸν καταστήσῃ συνένοχον. Τῷ ἔπεμψε λοιπόν διὰ τοῦ Λουσέτ—ἀνθρώπου ἀσφαλοῦς—τὸ ὑπ' αὐτοῦ καταρτισθὲν σχεδιάγραμμα μετὰ συντόμων πληροφοριῶν. Ἡ συνέντευξις ὠρίσθη διὰ τὴν ὁγδόην Ἰουλίου τὸ βραδυτέρων...

— Αἱ ὀκτὼ ἐπέρασαν, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουβέν, ἔπειτα ὅλη ἡ ἡμέρα τῆς ἐνάτης καὶ πουθενᾶ ὁ Δακολάρ... ἤμουν πολὺ ἀνυπόμονος! Κατὰ τὰς ἐξ, εἶπα μὲ τὸν νοῦ μου: «Ἄς πάγω εἰς τὴν ὁδὸν Καρδινὲ· ὁ Δακολάρ ἤξεύρει τὸ ὄνομα τῆς ὁδοῦ καὶ τὸν ἀριθμὸν καὶ θὰ τὸν εὔρω ἐκεῖ... Πηγαίνω... τίποτε! Πηγαίνω εἰς τὴν ὁδὸν Γκιγιό εἰς ἓνα γνωστὸ μου ξενο-

δόχο και άφίνω τὸ δέμα μου ἔπειτα εἰς τὰς ἐπτὰ και ἴμισθ' πηγαίνω εἰς τὸν Ρουσινιέ. Ἡ Μαριέτα ἔρχεται, μαθαίνω ὅτι ὁ Δαλισιέ ἐφιλονίκησε μετὰ τὴν μητέρα του και κάμνω πῶς λυποῦμαι διὰ τὴν ἀτυχία τῆς κακομοίρας αὐτῆς γυναικός. Τέλος, ἡ Μαριέτα φεύγει και φεύγω και ἐγώ. Κυττάζω δεξιά και ἀριστερά... οὔτε σκιά τοῦ Δακολάρ! ἤμουν φουρκισμένος φοβερά. Ἐκναυρίσκω τὴν Μαριέτα εἰς τὴν ἀκρὴ τῆς δενδροστοιχίας και τὴν παρακαλῶ νὰ με ἀφήσῃ νὰ τῆς εἰπῶ κἄτι τι. «Περίμενε. . . μοῦ εἶπε, πρέπει πρῶτα νὰ μάθω τί συμβαίνει ἐπάνω». Φεύγει και ἐνῶ ἡτοιμαζόμενον νὰ τὴν ἀκολουθήσω, παρατηρῶ εἰς τὸν δρόμον τὸν Δακολάρ... τέλος πάντων! Τοῦ σρίγγω τὸ χέρι και τοῦ λέγω: «Περίμενε ἐδῶ θὰ ἀνέβω ἐπάνω ἂν ἡ γρηθὰ δώσῃ τὰ χρήματα θὰ κατέβω και θὰ σοῦ κάμω νεῦμα θὰ τὸν ἀκολουθήσῃς και θὰ τὸν γυμνώσῃς ἂν ὄχι, νὰ εἶσαι ἕτοιμος και περιμένε με.» Μοῦ ἀπήντησε: «Καλά». Ἀνεβαίνω και βρίσκω τὴν Μαριέτα ποῦ εἶχε ἔμβει μία στιγμή εἰς τὸ σαλόνι και τώρα ἀκούε ἀπὸ τὴν πόρτα ἅμα με ἀκούσε ἐγύρισε και μοῦ εἶπε σιγά: «Ἀρνεῖται νὰ τὰ λάβῃ!» Ἀκούω και ἐγώ, και αὐτὸ ἦτο ἀλήθεια. Ἐπειτα ἀκουσα νὰ ἀποχαιρετιοῦνται με σιγνίησι τὸ παιδί φεύγει και μόλις ἤμπόρεσα νὰ κρυφθῶ εἰς τὸ μαγειρεῖον. . . ὁ Δακολάρ ἐξἄκολουθοῦσε νὰ περιπατῇ εἰς τὸ πεζοδρόμιο. Τέλος πάντων, κατεβαίνω εἰς τὴν δενδροστοιχία και ἡ Μαριέτα ἔρχεται πάλι... Ἐπὶ τέλους μένω ἐλεύθερος και βρίσκω τὸν Δακολάρ.

Ὁ Λουβέν διηγήθη εἶτα τὰ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἐγκλήματος ὡς ἐξῆς:

«Ὡδήγησε τὸν Δακολάρ εἰς τὴν ὁδὸν Γκιγιό, ὅπου οὗτος ἤλλαξεν ἐνδύματα και ἐφωδιάσθη διὰ τῶν ἀναγκαίων ἐργαλείων. Αὐτὸς παρεφύλαττεν, ἐνῶ ὁ Δακολάρ ἐξετέλει τὴν πράξιν... Ταύτης τελεσθεῖσης, ἔφυγον ταχέως ἐκ Βατινιὸλ εἰς Μικρὸν Σαρὸν. Εἰς τὴν ὁδὸν Βιτρούβ, παρὰ τῷ Λουβέν, διενεμήθησαν τὸ χρέμα, ὁ Δακολάρ περιεβλήθη πάλιν τὰ ἐνδύματά του, τὴν δὲ πέμπτην και ἡμίσειαν τῆς πρωίας ἀπῆλθε διὰ τοῦ Βουρβοναί πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς συμμορίας του. Τὴν ἕκτην ὥραν ὁ Λουβέν μετέβη εἰς τὴν ὁδὸν Γραμόν, ἀνῆλθε παρὰ τῷ Φραγκίσκῳ Οὐσδάλ, ἔθηκε λάθρα, μεταξύ τῶν ὑποδημάτων, ἅτινα ἐκεῖνος ἐκαθάριζε, ἐκεῖνα, ἅτινα πρό τινων ἡμερῶν εἶχον χρησιμεύσει!...»

— Λοιπὸν! ἐφώνησεν ὁ Λουβέν καταλήγων, ἐπέισθητε τώρα; . . . σοῦ ἀρκεῖ αὐτὴ ἡ ἐγγύησις;

Ὁ Λαυρέντιος κατέστη γαλήνιος.

— Ναί, εἶπεν, ὅλα αὐτὰ θὰ εἶνε ἀληθῆ, διότι δὲν θὰ ἐτόλμας ν'ἀναμίξῃς τὸν Δακολάρ.

— Βέβαια! . . . και ἤμαι βέβαιος, πῶς δὲν θὰ πῆς τίποτε ἀφ' ὅσα σοῦ εἶπα.

— Διατί;

— Διότι θὰ τὴν πάθῃς και σὺ μαζύ μου.

— Ἡσύχασε, γέρω - Λουβέν, δός μοι τὴν χεῖρά σου.

Ὁ Λουβέν ἔλαβε μεθ' ὀρμῆς τὴν χεῖρα, ἣν ὁ Λαυρέντιος ἔτεινεν αὐτῷ.

— Λοιπὸν, εἶπε, ἐμπιστοσύνη ἀπόλυτος μεταξύ μας.

— Ἐννοεῖται.

— Και ἡ δουλειά μας τῆς τριάντα Ἰουνίου μένει πάντοτε συμφωνημένη; . . .

— Βέβαια! δὲν ἀφίνει κανεὶς εὐκόλως τοιαύτην ὑπόθεσιν . . .

— Ἀγαπητέ μου Σίμων! . . .

Μετὰ τὰς τοιαύτας διαθεβχιώσεις, ὁ Λαυρέντιος ἠθέλησε ν' ἀποσυρθῇ.

— Περιμενε, εἶπεν ὁ Λουβέν. Ἐκουράσθηκα ὄλην τὴν ἡμέραν νὰ ἐτοιμάζω τὰ σιδερικὰ και θέλω νὰ πάρω λιγάκι ἀέρα. Θὰ σὲ συνοδεύσω ἕως ἐξῶ.

Ἡ πρότασις αὕτη συνέφερε τῷ Λαυρέντιῳ, ὥστε δὲν ἠρνήθη. Ὁ Λουβέν περιεβλήθη ταχέως τὸν ἐπενδύτην του και ἐξῆλθον.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΚΟΥΡ

Ἡ ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

— Ἄ! παπποῦ, και σὺ μοῦ λέγεις ὅ,τι μοῦ εἶπε και ὁ κύριος μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ.

— Ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ! ἦλθε λοιπὸν ἐδῶ;

— Μάλιστα! κατὰ πρόσκλησίν σας;

— Κατὰ πρόσκλησίν μου! Και πότε; . . .

— Οὔτω μοι εἶπε. Ὁ μαρκήσιος ἦτο πολὺ λυπημένος διὰ τὴν ἀσθένειάν μου.

— Ἄ! μάλιστα! ἔχεις δίκαιον ἐνθυμούμαι τώρα ὅτι ἔδωκα τοιαύτην ἀδειαν εἰς τὸν κύριον δὲ Βονεῖλ ἡ μᾶλλον ἐπεκύρωσα αὐτήν, ἀφοῦ μόνος του τὴν ἔλαβε μετὰ μεγάλην ἐλευθερίαν. Ἡμποροῦσα νὰ πράξω διαφορετικὰ; Αὐτὸς ὁ νέος, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τῆς λιποθυμίας σου ἦτο λοιπὸν πολὺ φυσικόν, ἀφοῦ ἔδειξε τόσην λύπην διὰ τοῦτο, νὰ τοῦ παράσχω αὐτήν τὴν εὐχαρίστησιν.

— Αὐτὸς ὁ λόγος κατέπεισε και ἐμε νὰ δεχθῶ εἰς τὸ δωμάτιόν μου τὸν μαρκήσιον δὲ Βονεῖλ, τοῦ ὁποίου ὅμως ἡ παρουσία με δυσχερεστεῖ πάρα πολὺ. Εἶπέ μου, παπποῦ! πρέπει νὰ ἐξἄκολουθήσω νὰ δέχωμαι αὐτὸν τὸν νέον;

— Ἄγνωθ' διὰ ποῖον λόγον ὁ φίλος τοῦ μνηστῆρός σου μοι εἶνε ἀντιπαθητικός; ἀλλὰ δὲν νομίζεις και σὺ ὅτι ἠμπορεῖ νὰ μας χρησιμεύσῃ και αὐτὸς εἰς τὰς ἐρεῦνας μας;

— Μάλιστα.

— Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Λομπρέ, ἄς ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸ κύριον ἀντικείμενον τῆς συνομιλίας μας.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἀνοιξασα τὴν θύραν ἡ Μαρία, ἀνήγγειλε τὴν ἀφίξιν τοῦ ἱατροῦ κυρίου Δουσατέλ.

— Ἄ! καλέ μου φίλε, εἰς καλὴν ὤραν ἦλθες, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Λομπρέ, σπεύδων εἰς πρῶυπάντησιν τοῦ Ἀσκληπιάδου.

— Ὡς ἱατρός ἢ ὡς φίλος;

— Ὡς φίλος.

— Δηλαδή;

Τοὺς λόγους τούτους εἰπὼν ὁ κύριος Δουσατέλ ἐξήτασε διὰ ταχέως βλέμματος τὸν κόμητα και τὴν Ἀλίκτην ἡ συγκίνησις των ἦτο ἔτι ἀποτετυπωμένη ἐπὶ τοῦ προσώπου των.

Ὁ ἱατρός ἐμνήσθη τῆς μετὰ τῆς νεανίδος συνομιλίας του και ἐμάντευσεν ὅτι δὲν ἦτο ὁ μόνος, ὅστις ἤκουσε τὰς ἐξομολογήσεις τῆς. Ἐρωτῶν λοιπὸν, ἀνέμενεν ἀπάντησιν, τὴν ὁποίαν ὑπόπτειεν.

— Ἐχω νὰ σὰς ὀμιλήσω περὶ πολὺ σπουδαίων πραγμάτων, και εἶμαι βέβαιος ἐκ τῶν προτέρων ὅτι θὰ μοῦ χαρίσετε ὄλην σας τὴν προσοχήν, συγχρόνως δὲ και τὴν ὑποστήριξίν σας διὰ τῶν συμβουλῶν σας, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Λομπρέ.

Ὁ ἱατρός δὲν ἠθέληεν οὔτε κἂν νὰ φανῇ ὅτι ὑποπτέυει τὴν φύσιν τῶν ἐξομολογήσεων, ἄς ἐμελλε νὰ τῷ κάμῃ ὁ κύριος δὲ Λομπρέ και διὰ τοῦτο μετ' ἐκπλήξεως ἀπεκρίθη:

— Ὡ! ὦ! περὶ σπουδαίων πραγμάτων!

— Μάλιστα! περὶ σπουδαίων! και ἐπειδὴ εἶνε ἐνώπιόν σας ἡ ἐγγονή μου, πρέπει νὰ προσθέσω ὅτι περὶ αὐτῆς πρόκειται.

— Ὀμιλήσατε.

— Μοῦ διηγήθητε μερικὰς περιπετείας μιᾶς ποινικῆς ὑποθέσεως, εἰς τὴν ὁποίαν εἶσθε ἀναμειγμένος. Θέλω νὰ εἰπῶ περὶ τῆς ὑποθέσεως ἐκείνου τοῦ νέου, ὁ ὁποῖος ἤρχετο συχνὰ εἰς τὴν οἰκίαν μου, τοῦ κυρίου Μαξίμου Μαριῶν.

Ὁ ἱατρός ἔκαμε κινήσιν τινα.

— Ἐπεθύμουν νὰ μάθω ἀκριβῶς, ἐξηκολούθησεν ὁ κύριος δὲ Λομπρέ, τὴν τακτικὴν πορείαν τῆς ποινικῆς δικαιοσύνης εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Μοῦ διηγήθητε τροχάδην μιαν ὀλόκληρον ἱστορίαν, ἡ ὁποία μοῦ ἐφάνη φαντασιώδης ἐνόμισα δὲ ὅτι ἔβλεπα ἐν αὐτῇ ἕν εἶδος μυθιστορίας, ὀλίγον συμβιβασζομένης μ' ὅ,τι ἐγὼ καλῶ σοβαρὰν δικαιοσύνην. Σήμερον, κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν, πρέπει νὰ μοι εἴπητε ἀκριβῶς πῶς συνέβησαν τὰ πράγματα ἔχω δὲ μέγα συμφέρον νὰ μάθω τὴν ἀλήθειαν, διότι εἰς σὰς, τὸν φίλον μου, και ἐγὼ πρέπει νὰ ὀμιλήσω εὐλικρινέστατα. Ἡ ἐγγονή μου ἀγαπᾷ αὐτὸν τὸν Μαξίμον.

Ὁ ἱατρός δὲν ἀπεκρίθη. Ἐνευσε χαμαί, φαινόμενος ὅτι σκέπτεται ἡ δὲ Ἀλίκτη, συγκεκινημένη και τρέμουσα, κατέπεσεν ἐπὶ ἔδρας.

— Δὲν ἀπαντᾷτε τίποτε, φίλε μου, ἐξηκολούθησεν ὁ γέρω, ἴσως ἐκπλήττεσθε και σεῖς ὡς ἐγώ, δι' ὅ,τι σας λέγω.

Ὁ κύριος Δουσατέλ, προσελθὼν τῇ Ἀλίκτη, ἔλαβε τὰς χεῖράς τῆς, και θεωρῶν αὐτὴν ἀτενωδῶς, εἶπε δι' ὑποκόφου φωνῆς:

— Δὲν γνωρίζω αὐτὸν τὸν νέον τὸν συνήτησα κἄποτε εἰς τὰς ἐσπερίδας σας

δὲν θέλω δὲ νὰ εἶπω τίποτε περὶ αὐτοῦ, διότι μέχρι τοῦδε δὲν ἐξήτασα τὴν δικογραφίαν, ὥστε νὰ δυνηθῶ νὰ ἐκφέρω γνώμην. Ἐνήργησα μόνον ὡς ἰατροδικαστής. Ἄτυχῆς νέος!

Ἡ Ἀλίκη ἠγέρθη, ἠτένισε τὸν ἰατρὸν καὶ εἶπεν:

— Σήμερον μόλις, πρὸ ὀλίγων στιγμῶν, ὠμολόγησα εἰς τὸν πάππον μου τὸν ἔρωτά μου, εἰς σὰς δέ, φίλε μου, πρὸ πολλοῦ σὰς τὰ εἶπα ὅλα. Δὲν ἀγνοεῖτε λοιπὸν τὸ βαθὺ αἰσθημα, τὸ ὅποσον με συνταράσσει, καὶ τὴν πεποίθησιν, τὴν ὁποίαν ἔχω. Μάλιστα, ἀγαπῶ τὸν Μάξιμον καὶ βεβαιῶ ὅτι εἶνε ἀθῶος! Μοὶ ὑπεσχέθητε τὴν συνδρομὴν σας· ὁ πάππος μου τώρα σὰς τὴν ζητεῖ καὶ αὐτός.

Ὁ κύριος Δουσατέλ, βαθέως συγκινηθεὶς, ἐθεώρησε τὸν γέροντα καὶ τὴν νεάνίδα.

— Ἐχετε δίκαιον, εἶπε, νὰ συλλογίζεσθε τὸν φίλον σας· ὀρκίζομαι δὲ νὰ προσπαθῆσω παντὶ σθένει νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν. Ἄλλὰ γνωρίζω τὴν δικαιοσύνην καὶ δὲν ἀγνοῶ ὅτι αὕτη βλάπτει δι' ἀποδείξεων, αἱ ὁποῖαι ὑποστηρίζουν τὰς πράξεις της. Ἐὰν συνέλθω αὐτὸν τὸν νέον, ἐὰν ἐνεργοῦν κατ' αὐτοῦ ἀνακρίσεις, σημαίνει ὅτι ἔχουσι λόγους ἀποχρῶντας νὰ τὸν θεωρῶσιν ἔνοχον. Ἴσως ἀπατώνται· ἀλλὰ τὰ φαινόμενα εἶνε βεβαίως ὑπὲρ τῆς κατηγορίας. Ἄς ἦναι! τί θέλετε νὰ πράξω;

— Νὰ τὸν σώσετε! εἶπεν ὁ κύριος δὲ Λομπρέ.

— Ν' ἀποδείξετε τὴν ἀθωότητά του! ἀνέκραξεν ἡ Ἀλίκη. Δὲν ἀρκεῖ μόνον ν' ἀποσπάσετε τὸν μνηστῆρά μου ἀπὸ τὴν δικαιοσύνην· χρειάζεται καὶ τι περισσότερον, ν' ἀποδείξετε ὅτι δὲν εἶνε ἔνοχος.

Ὁ ἰατρὸς ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Νομίζω, εἶπεν, ὅτι μόνος ὁ κύριος δὲ Λομπρέ ἔχει δίκαιον· θὰ μοῦ εἶνε εὐκολώτερον νὰ προσπαθῆσω πρῶτον νὰ σώσω τὸν Μάξιμον, παρὰ νὰ ἐξαντλήσω τὰ μέσα μου, ὡς ἀποδείξω τὴν ἀθωότητά του.

— Ἀλλὰ τί θὰ κάμετε; εἶπεν ὁ κόμης.

— Δὲν ἤξεύρω ἀκόμη, σὰς εἶπα ἤδη ὅτι μόνον μέρος τῆς δικογραφίας ἐξήτασα. Θὰ πράξω ὅμως ὅ,τι καλλίτερον· μέινετε ἡσυχος.

Καὶ παρατηρήσας τὴν Ἀλίκην, προσέθετο σοβαρῶς:

— Πᾶν ὅ,τι ἀφωσιωμένους φίλος δύναται νὰ πράξῃ, τέκνον μου, θὰ τὸ πράξω. Ἄλλ' ἀρκετὰ πλέον ὠμιλήσαμεν, τώρα εἶνε καιρὸς ἔργων. Ἐρχομένη ἀπλῶς διὰ νὰ μάθω τὰ περὶ τῆς ὑγείας σας, νὰ εἴπωμεν κάτι τι, νὰ διέλθω στιγμᾶς τινὰς πλησίον σας· τίποτε, βλέπετε, δὲν με κρατεῖ πλέον ἐδῶ. Εἶνε ἀργά, ἴσως θὰ φθάσω ἐγκαίρως διὰ νὰ ἴδω τὸν κύριον Περνελέν, τὸν δικαστὴν, ὁ ὁποῖος εἶνε ἐπιφορτισμένος τὴν ἀνάκρισιν ταύτην.

— Εὐχαριστῶ, φίλε μου, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Λομπρέ. Καὶ ἐγὼ ἐπίσης εἶμαι πεπεισμένος ὅτι αὐτὸς ὁ νέος εἶνε ἀθῶος. Δὲν θὰ φανῆτε δὲ χρήσιμος μόνον εἰς τὴν

ἐγγονὴν μου, ἐργαζόμενος ὑπὲρ τοῦ κυρίου Μάξιμου, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν δυστυχισμένην τὴν μητέρα του, τῆς ὁποίας ἡ λύπη θὰ εἶνε μεγίστη.

— ὦ! μάλιστα, ἰατρέ, προσέθετο ἡ Ἀλίκη.

— Αἱ! καὶ μήπως δὲν τὸ γνωρίζετε;

— Καλὴν ἐντάμωσιν, φίλοι μου. Καί σεις, καλὸ μου παιδί, ποῦ σὰς ὑπεσχέθη τὴν συνδρομὴν μου, πρέπει τώρα νὰ ἔχετε διπλὴν πεποίθησιν εἰς ἐμέ. Εἶμαι εὐτυχῆς, διότι εἰς τὰς ἐνεργείας μου θὰ ἔχω βοηθὸν καὶ τὸν κύριον δὲ Λομπρέ. Καλὴν ἐντάμωσιν. Θὰ ἐπανάλθω τὸ ἐσπέρας, ἀν μάθω τίποτε.

Καὶ χωρὶς ν' ἀναμείνῃ ἀπάντησιν, ὁ ἰατρὸς Δουσατέλ ἔσπευσε ν' ἀπέλθῃ ἐκ τοῦ δωματίου τῆς νεάνιδος.

Ἡ Ἀλίκη ὀδυρομένη ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πάππου της. Τὸν νευρικὸν της ἐρεθισμὸν διεδέχθη βιαία ἀντιδράσις.

Ἐνῶ δὲ ταῦτα συνέβαινον ἐν τῷ μεγάρῳ τῆς ὁδοῦ Παυῆν, ὁ κύριος Κάρολος δὲ Βονεῖλ εἶχε μακρὰν συνομιλίαν μετὰ τῆς κυρίας Μαριῶν.

Ὁ μαρκήσιος, ἐγκαταλείψας τὴν δεσποινίδα δὲ Λομπρέ, ἐσκέφθη ἀκριβῶς περὶ τῶν αἰσθημάτων, ἅτινα ἐπὶ τῇ θεᾷ του ἐδοκίμαζεν ἡ νεανίς. Ἐστάθμισε τὰς διαφόρους μεταβολὰς τῆς Τύχης ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ, ἣν ἔμελλε νὰ ἐπιχειρήσῃ, ὡς κατορθώσῃ ἢ αὐτὴν πλουσία κληρονόμος τῷ δώσῃ τὴν χεῖρά της.

Ὁ μαρκήσιος ἦτο ἄνθρωπος θρασύς καὶ ἀπέναντι οὐδενὸς θὰ ὠπισθοχώρει πρὸς πραγματοποίησιν τῶν σχεδίων του, ἅτινα, γενικῶς εἰπεῖν, ἦσαν ἀπλούστατα. Συνίσταντο δὲ εἰς τὸ ἐξῆς, ἐπωφελοῦμενος δηλαδὴ ἐκ τῆς συλλήψεως καὶ τῆς καταδικῆς τοῦ Μάξιμου, καταλάβῃ εἰς τὴν καρδίαν τῆς νεάνιδος τῆς θέσιν, ἣν ἐν αὐτῇ κατεῖχεν ὁ ἀτυχῆς φοιτητής.

Τὴν σκέψιν ὅπως νυμφευθῆ τὴν πλουσίαν ἐγγονὴν εἶχε συλλάβει ὁ μαρκήσιος πρὸ πολλοῦ καὶ οὐχὶ ἀπὸ τῆς συλλήψεως τοῦ Μάξιμου.

Ὁ Κάρολος ἠγάπα νὰ πληροφορηθῆται περὶ τῶν συμβαινόντων εἰς ὄλους ὄσους συνανεστρέφετο· ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν, ὡς ἐλέγηται ἤδη, εἶχε γνωρίσει τὸν ἔρωτα τοῦ Μάξιμου. Διευκολύνων εἰς τὸν φίλον του τὴν εἴσοδον ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ μεγάρου τῆς ὁδοῦ Παυῆν, ὁ μαρκήσιος ἐνήργει συγχρόνως ὑπὲρ τοῦ ἐκυτοῦ του. Ἀλλὰ μὴ δυναμεινὸς ν' ἀγωνισθῆ ἀπ' εὐθείας κατὰ τῶν συμβεβηκότων, ἅτινα δὲν εἶχε προῖδει, ἀνέμενε καταλληλοῦν περιστάσιν, ἣτις ὅμως δὲν ἐβράδυνε νὰ παρουσιασθῆ. Οὕτω, βεβαιότατος ὢν ὅτι δὲν θὰ συνήντα πλέον προσκόμματα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ του, ἐσκέφθη νὰ ἐπωφεληθῆ τῆς θέσεώς του ὡς φίλου.

Τὰ πάντα ἐφαίνοντο εὐνοικᾶ πρὸς τὰς εὐχὰς τοῦ μαρκησίου, ὑπελείπετο δὲ μόνον ἡ λήψις προφυλακτικῶν τινῶν μέσων· ἐν τούτων, τὸ καὶ σπουδαιότερον, ἦτο νὰ ἐκμηδενίσῃ τὰς προσπαθείας τῆς κυρίας Μαριῶν καὶ τῆς Ἀλίκης ὡς σώσωσι τὸν Μάξιμον.

Ὁ Κάρολος ἐσκέπτετο ὅτι τοῦτο ἦτο πρᾶγμα ἀπλούστατον καὶ λίαν ἀνεκτέλεστον, ἕνεκα τῆς ἀπειρίας τῶν δύο γυναικῶν, καὶ ἵνα ἔτι περισσοτέραν ἐμπνεύσῃ ἐμπιστοσύνην, προσεφέρθη, ὡς φανῆ ἀνώτερος πάσης ὑποψίας, καίτοι ἦτο λίαν πεπεισμένος ὅτι οὐδεμία τοιαύτη ὑφίστατο κατ' αὐτοῦ.

Ὁ κύριος δὲ Βονεῖλ δὲν ἐθεώρει ὡς ἐπικίνδυνον τὴν μνηστῆν τοῦ Μάξιμου, ἀλλὰ μόνον τὴν μητέρα αὐτοῦ, τὴν κυρίαν Μαριῶν.

Ὁ Κάρολος εἶχε προμαντεύσει τὸν δραστήριον χαρακτήρα τῆς μητρὸς ταύτης καὶ εὐκόλως κατελάμβανεν ὅτι αὕτη δὲν θὰ ἐδίσταζε νὰ θυσιάσῃ τὸ πᾶν, ὡς σώσῃ τὸν υἱὸν της. Καὶ ὡς ἔμπειρος ἄνθρωπος, ὁ μαρκήσιος ἐθεώρει ἐπικινδύνους τὰς πράξεις μητρὸς, ἀποφασισμένης νὰ σώσῃ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ζωὴν τοῦ τέκνου της· τούτου ἕνεκεν δὲν ἐδίστασε πλέον, καὶ ἠθέλησεν εὐθύς ἐξ ἀρχῆς νὰ πείσῃ τὴν κυρίαν Μαριῶν ὅτι ἐνεργεῖ ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ της.

Διὰ τοῦτο, ἀφοῦ ἐγκατέλειψε τὴν δεσποινίδα δὲ Λομπρέ, διηυθύνθη πρὸς τὸ μέρος τῶν Μπατινιόλ.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἰατρὸς Δουσατέλ ἐξήρχετο τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Παυῆν μεγάρου, συνδιάλεξις ζωηροτάτη ἀντηλάσσετο μεταξὺ τῆς μητρὸς τοῦ Μάξιμου καὶ τοῦ μαρκησίου δὲ Βονεῖλ.

Ὁ νεανίας ἐφαίνετο ἐπιμένων πολὺ ἐπὶ ἐνὸς ζητήματος, δραστηρίως καταπολεμηθέντος ὑπὸ τῆς κυρίας Μαριῶν, καὶ πρὸς ὑποστήριξιν τῶν λόγων του ἔφερε πολλὰ πειστικὰ ἐπιχειρήματα.

— Ὅχι, κύριε, ὑπομονήν, τῷ ἔλεγεν ἡ ἀτυχῆς μήτηρ, διότι με συμβουλευέτε πράξιν ἀντικειμένην εἰς τὴν κρᾶσίν μου.

— Καὶ ἐν τούτοις εἶνε ἀνάγκη. Εἶμαι εἰλικρινὴς φίλος τοῦ υἱοῦ σας καὶ ὡς ἐκ τούτου ἔχω, νομίζω, τὸ δικαίωμα νὰ δώσω συμβουλὴν.

— Δὲν δικαιολογῶ τὸν τρόπον τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι σκέπτονται καθὼς σεῖς θέλω νὰ σώσω τὸν Μάξιμον, διότι αἰσθάνομαι ὅτι εἶνε ἀθῶος, καὶ μοῦ φαίνεται ὠφελιμώτερον νὰ ἐνεργήσω ταχέως, καὶ ὄχι ὡς ὑμεῖς θέλετε· εἶμαι μήτηρ, κύριε, καὶ τὸ καθήκόν μου, μοὶ ὑπαγορεύει νὰ ἐνεργήσω ταχέως. Πολὺ ἤδη ἐβράδυνα, κύριε μαρκήσιε, ὑπακούουσα εἰς τὴν ἐπιθυμίαν σας· ἠκολούθησα τὰς συμβουλὰς σας καὶ εἰς οὐδὲν διάβημα προέβην. Ἀλλὰ πνίγομαι ἐκ θλίψεως καὶ λύσσης, μένουσα ἐδῶ τοιοῦτοτρόπως ἰδωμένη, ἐνῶ ὁ Μάξιμος εὐρίσκεται εἰς τὰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης.

— Ἀλλὰ, κυρία, σὰς ἀντεκατέστησα κατὰ τὴν περίστασιν αὐτήν...

— Μάλιστα, κύριε, καὶ σὰς εὐχαριστῶ. Μοῦ προσεφέρατε, ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας, τὴν ὑποστήριξίν σας, μετὰ τοσαύτης ἀφιλοκερδείας, ὥστε σὰς εἶμαι λίαν εὐγνώμων, ἀλλ' ἐκτὸς τῆς φιλίας σας, ὑπάρχουσι πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν δύνασθε νὰ αἰσθανθῆτε. Εἶμαι πεπεισμένη περὶ τῶν ἐνεργειῶν σας ὑπὲρ τοῦ Μάξιμου, αἱ

ὅποια ὅμως μέχρι σήμερον ὑπῆρξαν ἀ-
γονοί.

— Φεῦ!

— Τὸ γνωρίζετε, καὶ ἐν τούτοις μὲ
συμβουλευέτε πάντοτε νὰ μὴ κάμω τίπο-
τε μόνη.

— Διότι θὰ καταστρέψετε τὸ ἐλαφρὸν
οικοδόμημα, τὸ ὅποιον ἠδυνήθηεν νὰ οἰκο-
δομήσω, καὶ διότι, ἀντὶ νὰ φανήτε χρή-
σιμος εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ υἱοῦ σας, θὰ
τὸν βλάψετε περισσότερο.

— Ὅχι, ὄχι, εἶνε ἀδύνατον! εἶπεν ἡ
κυρία Μαριῶν ἐγερθεῖσα πλήρης ἐνεργείας,
τόσον δὲ ὠραία ἐφαίνετο, ὡς ἐκ τῆς ὄρ-
γῆς της, ὥστε ὁ δὲ Βονεὶλ ἐθαμβώθη ἐπὶ
δευτερόλεπτά τινα.

— Ἀρκεῖ πλέον! ἐπανέλαβε. Τίς θὰ
μ' ἐμποδίσῃ νὰ ἐκπληρώσω τὸ καθήκόν
μου, ὅτε μία μόνη ἴσως λέξις μου φθάσει
ἵνα ἐλευθερωθῇ ὁ Μάξιμος;

Ὁ μαρκήσιος ἀνεσκίρτησεν.

Τί ἄρα γε ἐσήμαινον οἱ λόγοι οὗτοι
τῆς μητρὸς τοῦ φίλου του;

Κατεῖχεν ἄρα γε αὕτη τὴν δύναμιν τὴν
ὁποίαν ἐξέφρασεν;

Αὐτὸ κυρίως ἔπρεπε νὰ μάθῃ, πάσῃ θυ-
σίᾳ, ἦτο δὲ ἄλλως τε εὐκολώτατον, κατὰ
τὸν μαρκήσιον, νὰ παρακινήσῃ τὴν κυ-
ρίαν Μαριῶν, ἥτις ἦτο τόσον εἰλικρινῆς
καὶ τόσον ἀφελῆς, εἰς τὸ νὰ ὁμιλήσῃ.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς σκέψεως, ὁ μαρ-
κήσιος ἐσκέφθη ἔδει νὰ συμμερισθῇ τὴν
εὐλογον παραφορὰν τῆς κυρίας Μαριῶν.

— Ἄ! κυρία, ἐνοῶ τώρα τὴν ἐπιθυ-
μίαν σας νὰ ἐνεργήσετε ἀπ' εὐθείας, καὶ τὴν
συμμερίζομαι. Διατί δὲν μοῦ εἶπατε ἐξ
ἀρχῆς ὅτι, πρὸ μικροῦ ἐξεφράσατε;

Πάραυτα ἡ κυρία Μαριῶν κατέστη γα-
λήνιος· παρετήρησε τὸν Κάρολον, χωρὶς
ν' ἀποκριθῇ· οὗτος ἐνόμισεν ὅτι ἡ μήτηρ
τοῦ φίλου του παρ' ὀλίγον σχεδὸν ν' ἀπο-
καλύψῃ μυστικόν, ὅπερ ἐδίσταζε νὰ ἐμπι-
στευθῇ εἰς ξένον πρόσωπον καὶ ἐπανέλαβεν:

— Δὲν ἀξιῶ, κυρία μου, νὰ σὰς ὑπο-
χρεώσω νὰ μὲ πληροφορήσετε περὶ γεγο-
νότων, τὰ ὅποια σὰς ἀρέσκει νὰ διατη-
ρῆτε μυστικά. Ἐὰν δύνασθε διὰ μιᾶς σας
μόνης λέξεως νὰ σώσετε τὸν υἱόν σας,
τὸ καθήκόν σας ὑπαγορεύει νὰ προφέ-
ρετε, ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον, τὴν
λέξιν ταύτην. Μόνον, ἀπαξ ἔτι θὰ σὰς
ἐπαναλάβω ὅτι δὲν δύνασθε νὰ ἐνερ-
γήσετε μόνη καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν πε-
ρίστασιν.

— Γνωρίζετε δικαστὰς εἰς Παρισίους;

εἶπε σχεδὸν ψυχρῶς ἡ κυρία Μαριῶν.

Ὁ μαρκήσιος ἐξεπλάγη διὰ τὴν ἐρώ-
τησιν.

— Ὅχι, εἶπεν.

— Λοιπόν, θὰ ἀκολουθήσω ἐπ' ὀλίγον
ἀκόμη τὰς συμβουλὰς σας. Ἀλλὰ πρέπει
πρῶτον νὰ μὲ πληροφορήσετε ἀκριβῶς περὶ
πράγματός τινος: θέλω νὰ μάθω ἐὰν ὑ-
πάρχῃ ἐν Παρισίοις ἀνακριτῆς τις, ὀνό-
ματι Περνελέν καὶ... ὄχι, πρὸς τὸ παρὸν
δὲν ἔχω νὰ ἐρωτήσω τίποτε ἄλλο.

Ἀκούσας τὸ ὄνομα Περνελέν ὁ μαρ-
κήσιος μετὰ πολλοῦ κόπου ἐκρατήθη.

Δὲν ἠγνόει ὅτι οὗτος ἦτο ὁ δικαστὴς ὁ

ἐπιφορτισμένος τὴν κατὰ τοῦ Μαξίμου ἀ-
νάκρισιν, ἀλλ' ἐσιώπησεν ἐνοήσας ὅτι μυ-
στηριώδης δεσμὸς ὑφίστατο μεταξύ τοῦ
ἀνθρώπου αὐτοῦ καὶ τῆς κυρίας Μαριῶν.
Ὁ μαρκήσιος δὲν ἔμαθε μεγάλα πράγμα-
τα, κατάρθρωσεν ὅμως νὰ ἐπιτύχῃ τὸ ἀ-
ποτέλεσμα, τὸ ὅποιον ἐπεθύμει, νὰ κερ-
δίσῃ δηλονότι ὥρας τινὰς ἔτι ἀπραξίας
ἐκ μέρους τῆς μητρὸς τοῦ κατηγορουμέ-
νου.

Κατὰ τὸ χρονικὸν δὲ τοῦτο διάστημα
ἡ ἀνάκρισις θὰ ἐξηκολούθει καὶ μετ' ὀλί-
γον βραδεῖα θὰ ἐπῆρχετο πᾶσα ἐνεργεία.

Ὁ ἥρωας μας δὲν ἐφοβεῖτο τὴν κυ-
ρίαν Μαριῶν παρὰ κατὰ τὴν διάρκειαν
τῆς κυρίας ἀνακρίσεως. Μετ' αὐτὴν, ἡ μή-
τηρ τοῦ Μαξίμου θὰ ἐνήργει τροχάδην,
καὶ ὁ δικαστὴς, πεπεισμένος περὶ τῆς ἐ-
νοχῆς τοῦ κατηγορουμένου, θὰ τὸν ἔκρινε
παραπεμπτόν. Τότε δὲ ἡ κυρία Μαριῶν
δὲν ἦτο πλέον ἐπιφοβός.

Οὕτω λοιπὸν ἠγέρθη ὑπερευχαριστημέ-
νος ὁ μαρκήσιος, πειρώμενος νὰ δώσῃ εἰς
τὸ πρόσωπόν του τὴν ἔκφρασιν βαθείας
λύπης. Ἐλαβε τὰς χεῖρας τῆς κυρίας Μα-
ριῶν, ἀπέθετο ἐπ' αὐτῶν φίλημα καὶ ἀ-
νεχωρῶν εἶπεν:

— Θὰ σώσωμεν τὸν Μάξιμον· ἔχετε
ἐμπιστοσύνην εἰς ἐμέ.

Ἡ κυρία Μαριῶν περιέμεινε στιγμὰς
τινας μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ νέου, εἶτα
ἔδραμεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἔλαβεν ἐκ
τοῦ γραφείου της ἔγγραφά τινα, καὶ ρί-
ψα καμνηθλίον ἐπὶ τῶν ὤμων της, κα-
λυπτομένη δὲ πέπλῳ τὴν κεφαλὴν, ἀπῆλθε
καὶ αὕτῃ τῆς οἰκίας της, ἀφ' οὗ ἔδωκε δια-
ταγὰς τινὰς πρὸς τὴν ὑπηρετρίαν της.

Μετὰ μίαν ὥραν, ἄμαξα ἔστη πρὸ τῆς
θύρας τῆς οἰκίας τῆς κυρίας Μαριῶν καὶ
νεάνις ἐξῆλθε ταχέως αὐτῆς. Ἦτο ἡ δε-
σποινὴς Ἀλίκη δὲ Λομπρέ, ἥτις ἤρχετο
πρὸς τὴν καλὴν της φίλην, ὅπως μάθῃ
παρ' αὐτῆς τὸ ὄνομα τοῦ ἀνακριτοῦ, τὸ
ὅποιον ἐγνώριζεν.

Ἡ Ἀλίκη ἐσήμανε πυρετωδῶς.

— Ἡ κυρία Μαριῶν ἐξῆλθε πρὸ μιᾶς
ὥρας, εἶπεν ἡ ὑπηρετρία.

— Πολὺ καλά, θὰ τὴν περιμεῖνω.

— Δυστυχῶς, δεσποινίς, θὰ περιμεί-
νετε πολὺ· ἡ κυρία θὰ ἐπιστρέψῃ αὐριον.

— Αὐριον! ἐφώνησεν ἡ Ἀλίκη.

— Μάλιστα.

— Καὶ δὲν σὰς εἶπε τίποτε δι' ἐμέ;

— Ὅχι· ἡ κυρία ἐφαίνετο πολὺ ἀνή-
συχος.

— Πολὺ καλά· θὰ ἐπανέλθω αὐριον.

Ἡ νεάνις, περίλυπος εἰσῆλθεν εἰς τὴν
ἄμαξαν καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ μέγαρον.

Τὸ κάλυμα τοῦτο ἐβράδυνεν ἐπὶ τινὰς
ὥρας τὰς ὑπὲρ τοῦ Μαξίμου ἐνεργείας,
καὶ ἐν περιστάσει τόσῳ σοβαραῖς, αἱ ὥ-
ραι ἤξιζον αἰῶνας.

Θ'

Τελευταῖαι προσπάθειαι.

Ὁ ἰατρὸς Δουσατέλ ἔσπευδε νὰ φθάσῃ
εἰς τὸ δικαστήριον. Ἀμέσως λοιπὸν πρὸς
αὐτὸ κατηθύνθη, ἀναχωρήσας ἐκ τοῦ

κατὰ τὴν ὁδὸν Παῦν μεγάρου. Καθ' ὁδὸν
ἐσκέφθη ἐπὶ τῆς ὄλως ἐξαιρετικῆς περι-
στάσεως, ἐν ἣ εὐρίσκειτο ἰατροδικαστικῆς
αὐτὸς ἐν ποινικῇ ὑποθέσει, ἔμελλε ν' ἀ-
ποπειραθῇ ἵνα σώσῃ τὸν ἀνθρώπον, εἰς
τὴν σύλληψιν τοῦ ὁποίου εἶχεν ἐνεργήσει
διὰ τῶν ἰατροδικαστικῶν του ἐκθέσεων.
Νὰ σώσῃ τὸν Μάξιμον!

Τοῦτο ἐζήτηε νὰ κατορθώσῃ ὁ κύριος
Δουσατέλ καὶ ἐν τῷ πνεύματί του ὁ νε-
ανίας ἦτο ἔνοχος.

Ἀνεπόλει τότε τῶν γεγονότων τῆς ἐν-
άρξεως τῆς ποινικῆς διαδικασίας καὶ ἔ-
σειε θλιθερῶς τὴν κεφαλὴν ἀναλογιζόμε-
νος ὅλα τὰ συμπεράσματα, ἅτινα εἰς ἀ-
νακριτῆς θὰ ἐξῆγεν ἐξ αὐτῶν ὑπὲρ τῆς
κατηγορίας.

Ὁ ἰατρὸς δὲν ἐγνωρίζε τὸν κύριον Περ-
νελέν εἰμὴ ὡς ἐκ τῆς θέσεώς του ὡς ἰα-
τροδικαστοῦ.

Ὁ δικαστὴς οὗτος, μόλις πρὸ μικροῦ
εἶχε διωρισθῇ ἐν Παρισίοις καὶ ὁ κύριος
Δουσατέλ τὸν εἶχεν ἴδει τρίς ἢ τετράκις
μόνον. Δὲν ἠδύνατο λοιπὸν νὰ γινώσκῃ
τὸν χαρακτῆρα ἐκείνου, παρ' ὃ ἔμελλε νὰ
κάμῃ σπουδαῖον διάβημα.

Ἠγνόει τὸν ἄνδρα, καθ' οὗ ἴσως εἶχε
νὰ παλαίσῃ, καὶ ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ
ἔργον του δὲν ἦτο ἐκ τῶν εὐκόλων. Πρὸς
τὴν ἀνυπέβλητον λοιπὸν δυσκολίαν τοῦ
ν' ἀποσπάσῃ ἕνα κατηγορούμενον ἀπὸ τοῦ
ἀνακριτοῦ του προσετίθετο καὶ ἡ πλη-
ρεστέρα ἄγνοια τῶν λεπτεῶν προσφορω-
τέρων μέσων, ὅπως ἐξέβληθαι νικητῆς ἐκ
τῆς πάλης ταύτης.

Ὁ κύριος Δουσατέλ «ἐβαδίζε ἵστα τυ-
φλά»· ἀλλὰ τοιαύτη ἦτο ἡ ἀγάπη του
πρὸς τὴν φίλην κόρην καὶ τὸν φίλτατόν
του δὲ Λομπρέ, ὥστε ποσῶς δὲν ἐδίστασε
νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του. Ἐνίοτε,
ἀλλὰ ποῦ καὶ ποῦ, ἀσθενῆς ἐλπίς ἀνέθρω-
σκεν ἐκ τοῦ πνεύματος τοῦ καλοῦ ἰατροῦ,
κολακευομένου ὅτι ἴσως εὐρεθῇ ἐν τῇ προ-
δικασίᾳ ἐνδειξίς τις ἰκανὴ νὰ διατρανώσῃ
τὸ ἀνυπόστατον τῆς κατηγορίας. Ἀλλὰ,
φεῦ! αὐτὸ ἦτο χιμαιρικὴ ἐλπίς, μὴ δυνα-
μένη νὰ γείνη δεκτὴ ἐν τῷ σχεδίῳ τῆς
μάχης τοῦ κυρίου Δουσατέλ.

Ὑπὸ τοιούτων λυπηρῶν σκέψεων ὄλως
κατεχόμενος, ἀφίκετο ὁ ἰατρὸς εἰς τὸ δι-
καστήριον.

Ἐνύκτωνε ταχέως, κατὰ τὴν χειμερι-
νὴν ἐκείνην ἐποχὴν, καὶ πυκνὴ ὁμίχλη ἐκ
τοῦ Σηκουάνα ἐγειρομένη, περιεκάλυπτε
τὸ μεγαλοπρεπὲς ἀνάκτορον τῆς δικαιο-
σύνης. Ὁ κύριος Δουσατέλ ἀκων ἀνεσκίρ-
τησε θεώμενος τὴν εἰκόνα ταύτην ἐκ τῆς
Γεφύρας τῆς Ἐσάνζ.

Ἡ πένθιμος θεὰ τοῦ εὐρυχώρου ἐκείνου
οικοδομήματος, κεκαλυμμένου σχεδὸν ὑπὸ
τῆς ὁμίχλης, τὴν ἔκαμε νὰ φρικιάσῃ· ἐ-
σκέφθη ὅτι οἱ τοῖχοι ἐκείνοι, ἀπαίσιοι
ἔξωθεν, φέροντες δὲ τὸν τύπον ζοφερᾶς
σφραγίδος, ἀπέσταζον ἄλλως καὶ ἔσωθεν
τὴν θλίψιν.

Τὸ ἀρχαῖον κτίριον περιέκλειεν ἐντὸς
αὐτοῦ πολλὰς λύπας, πολλὴν ὀργὴν πε-
ριεσταλμένην, πάντα ἐν γένει τὰ ἐκ τοῦ
πίθου τῆς Πανδώρας ἐκφυγόντα κακά, ἀ-

τινα χείρ άόρατος έφαινετο περισυλλέξασα έν τοίς κόλποις του άχανούς τούτου μεγάρου.

Άλλ' άν συνηθέστερον ένέκλειεν ένόχους περιελάμβανεν ένίοτε και άθώους.

Ή σκέψις αύτη έκαμε τον ίατρον Δουσατέλ νά φρικιάση έτι περισσότερο.

Ή θέα λοιπόν του κτιρίου, υπό της όμίχλης κλυπτομένου, κατέθλιβε τον ίατρον. όθεν έσπευσε νά διαβή την γέφυραν και νά εισέλθη έν τῷ δικαστηρίῳ. Έγνώριζε καλώς τους σκολιούς και άμυδρῶς φωτιζομένους διαδρόμους, τους άγοντας εις τὰ δωμάτια της άνακρίσεως. Καθ' ήν δέ στιγμην άνήρχετο την ζοφώδη κλίμακα, πην άγουσαν εις τὸ γραφείον του κυρίου Περνελέν, συνεκρούσθη μετά τινος, όστις κατήρχετο μέ κεκυφίαν την κεφαλήν, φαινόμενος δέ λίαν περίφροντις.

— 'Στὸ διάβολο, άπρόσεκτε! ειπεν ο ίατρος όργισθείς δια την σύγκρουσιν.

— Άπρόσεκτος είσαι σύ... μπά! ... ο κύριος Δουσατέλ.

Ο ίατρος παρετήρησε τον άνθρωπον, όστις τον εκάλесе και άνεγνώρισε τον μαρκήσιον δέ Βονεϊλ.

— Ποία σπουδαία υπόθεσις σας φέρει έδῶ κατ' αύτην την ὄραν; ήρώτησεν ο τελευταίος.

— Έγώ ὄφειλον νά σας κάμω την έρώτησιν αύτην, άπεκρίθη ο ίατρος άρκούντως εκπλαγείς επί τη συναντήσει του μαρκησιού εις τοιοῦτον μέρος.

— Ω! έγώ, δέν κρύπτω τίποτε, ειπε γελῶν ο Κάρολος· πρό μικρού άπήντησα εις έρωτήσεις, τὰς όποιας μου έκαμεν ο κύριος Περνελέν, ο άνακριτής, ο έπιφορτισμένος την υπόθεσιν του Μαξίμου.

— Ά! ειπε ζωηρῶς ο ίατρος, ο άνακριτής σας έζητάσεν ὡς μάρτυρα;

— Ναι, ὅπως δώσω πληροφορίας επί της φύσεως τῶν σχέσεών μου μετά του κατηγορουμένου.

— Και τί άπεκρίθητε;

— Ά! τίποτε, τὸ όποιον νά επιβαρύνη την θέσιν του Μαξίμου. Τί ήθέλατε νά κάμω; Είπον ὅ,τι γνωρίζω άλλως τε, δύο ή τρεις μόνον έρωτήσεις μοι άπέτεινε ποιοι εινε οί πόροι του, άν έπαιζε πολύ, και αν ήτο αλήθης ὅτι έζη μόνος έν Παρισίους, άνευ οικογενείας. Σας ὁμολογῶ ὅτι ή έρώτησις αύτη μ' έξέπληξε μεγάλως· φαίνεται δέ ὅτι ο Μαξίμος, εκ συμφέροντος ἴσως, θ' άπέκρυψε την ένταῦθα ὕπαρξιν της μητρός του. και έγώ, ένόμισα καθήκόν μου νά φανῶ διακριτικός και ν' άπαντήσω, ὡς ο φίλος μου, ὅτι έζη μόνος εις Παρισίους.

— Άλλά εις τὰς άλλας έρωτήσεις τί άπήντησατε;

— Την αλήθειαν, δηλαδή ὅτι ήρχετο μαζύ μου εις την Λέσχην, ὅτι έπαιζε πολύ.

— Και ὅτε σας ήρώτησε περί τῶν εισοδημάτων του;

— Τί ήθέλατε ν' άπαντήσω; Άγνοῶ πραγματικῶς ποῖα εινε τὰ εισοδήματα του Μαξίμου.

— Και τὸ είπατε αυτό, σεις, ο στενός του φίλος!

— Ὄφειλον νά συμμορφωθῶ πρὸς την αλήθειαν. Άλλ' εις τί ήδύνατο τούτο νά επιβαρύνη την θέσιν του; Δέν γνωρίζω τίποτε από δικαστικά πράγματα, μου άπηύθυναν μερικὰς έρωτήσεις και άπήντησα εις αυτάς.

— Ναι, έπιθύρυσεν ο ίατρος, εις τρόπον ὄστε νά ρίψετε δισταγμούς εις τὸ πνεῦμα του κατηγορου και νά καταστήσετε πιθανωτέρας τὰς ὑπονοίας του.

— Σας άφίνω, ειπεν ο μαρκήσιος· άν έδητε τον κύριον Περνελέν και άν δύνασθε νά έξασκήσετε την έπιτροήν σας, προσπαθήσατέ το, χάριν του άτυχούς αυτού Μαξίμου, διότι νομίζω ὅτι την έχει πολὺ άσχημα. Καλήν έντάμωσιν, άγαπητέ ίατρέ.

Και ο νεανίας κατήλθε την κλίμακα καταλιπὼν τον κύριον Δουσατέλ υπό τὰς ὀλεθρίας συνεπειὰς τῶν λόγων του.

Ο ίατρος εξηκολούθησε την άνοδόν του· άνερχόμενος έσκέπετο βαθέως τους λόγους, τους όποιους πρό μικρού ειπεν αύτῷ ο φίλος του Μαξίμου.

Χωρίς νά γνωρίζη πολὺ τον μαρκήσιον δέ Βονεϊλ, ο κύριος Δουσατέλ έσχε πολλάκις άφορμην νά συνομιλήσῃ μετ' αυτού· οὐδέποτε τῷ ήρσεν. Εὔρισκεν έν τῷ προσώπῳ του κυρίου δέ Βονεϊλ τί, πάντη άντιθετον πρὸς την ειλικρινή και άγνήν αυτού φύσιν, και τοι μετά του Καρόλου ειχε σχέσεις άπλῶς τυπικάς.

Άπό της ὁμολογίας της Άλικης ο καλός ίατρος έσκέφη πολὺ και χωρίς νά γνωρίζη την αίτιαν ή μορφή του μαρκησιού δέ Βονεϊλ ήτο πάντοτε άναμειγμένη εις τὰς σκέψεις του· ειτε ὡςάκις ὡμίλει περί του Μαξίμου ειτε ὡςάκις ένησχολεῖτο εις τὰ συμφέροντα του νεανίου, πάντοτε συνήτα τον κύριον δέ Βονεϊλ.

Ή παραδοξὸς αύτη σύμπτωσις τον εξέπληττεν, άλλὰ μέχρι τούδε ο κύριος Δουσατέλ δέν ειχε τολμήσει νά προβῆ πέραν τῶν πρώτων έντυπώσεων, ὡς ήσθάνθη.

Οί τελευταίοι λόγοι του μαρκησιού εξέγειραν την προσοχήν του ίατροῦ και εις τὸ πνεῦμά του νέα ιδέα έγεννήθη. Πάραυτα συνέλαβεν ὑπονοίας, αίτινες ηὔξησαν άμέσως και διευτυπώθησαν οὕτω: Ζηλοτυπία ή συμφέρον;

Αίρνηδίας διαφωτισθείς, ο διαπρεπής ίατρος, έννόησεν ὅτι ο μαρκήσιος δέ Βονεϊλ κατέθεσε πρό ὀλίγου παρά τῷ κυρίῳ Περνελέν μαρτυρίαν έναντίον του φίλου του, και εκ του άξιώματος άγόμενος: ὅτι οὐδεις άνευ αίτίας ένεργεί, ο κύριος Δουσατέλ έζήτησεν άμέσως τον λόγον της διαγωγής ταύτης του μαρκησιού, δν ὅμως δέν εὔρισκεν, άλλ' άν ήδύναται νά γνωρίσῃ τον μυστικόν σκοπόν του νέου τούτου έχθροῦ, τον ειχεν ὅμως μαντεύσει και ή νέα αύτη άνακάλυψις ήτο πολύτιμος, ιδίως καθ' ήν στιγμην μετέβαινε παρά τῷ άνακριτῇ.

Ο ίατρος ήτο εὐτυχέστατος, επειδή άπέσπασε τὸ προσωπεῖον, ὅπερ εκάλυπτε την μορφήν του μαρκησιού, επί τοσοῦτῳ δ' έχαιρεν, ὅσῳ έσκέπετο ὅτι λίαν έπίδειξιως προσηνέχθη έν τη τελευταία ταύτη

συνδιαλέξει, ήν άνωτέρω διηγήθημεν.

Και ταῦτα σκεπτόμενος έφθασεν εις την θύραν του γραφείου του κυρίου Περνελέν.

— Άγαπητέ ίατρέ, ειπεν ο άνακριτής έγειρόμενος επί τη έμφανίσει του κυρίου Δουσατέλ, χαίρω πολὺ, διότι σας βλέπω.

— Ά! και δια ποῖον λόγον; Μήπως θά λάβω την εὐχαρίστησιν νά σας φανῶ χρήσιμος;

— Ὁχι, και λυπούμαι, διότι αλήθως εισθε πολύτιμος βοηθός εις την δικαιοσύνην. Θα ήμαι δέ λίαν εὐχαριστημένος ὡςάκις συμβαίνει νά συνεργάζωμαι μεθ' ὑμῶν.

Ο κύριος Δουσατέλ έδέχθη, χωρίς νά συνοφρωθῆ, την βροχήν ταύτην τῶν έπαίνων.

Ο δικαστής εξηκολούθησεν:

— Χαίρω πολὺ, διότι ήλθατε έδῶ κατ' αύτην την στιγμην· πρό μικρού άπετελείωσα την δικογραφίαν του «Μαξίμου— δέ Φερουζόλ».

— Ά! άνέκραξε ζωηρῶς ο ίατρος καταληφθείς υπό τόσον δυσαρέστου έντυπώσεως, ὄστε κατέστειλε κίνημά τι.

— Μάλιστα, ειπε δια περιχαρούς ὕφους ο κύριος Περνελέν, χωρίς νά παρατηρήσῃ την έντύπωσιν, την όποιαν παρήγαγον οί λόγοι του. Μὰς έχορηγήσατε ισχυράν συνδρομήν. Άγνοῶ μάλιστα άν θά διεξήγαγον καλῶς την άνάκρισιν αύτην, άνευ τῶν ίατροδικαστικῶν εκθέσεών σας.

Ο ίατρος εξέβαλλεν είδος γρυλλισμού, ὅπερ ο δικαστής εξέλαβεν ὡς εὐχαριστήσεως έπιφώνημα.

— Βλέπω ὅτι εισθε εὐχαριστημένος, ήκολούθησεν αὔθις· αυτό εινε φυσικώτατον και έγώ αυτός αισθάνομαι κάποιαν εὐχαρίστησιν, επειδή διεξήγαγον καλῶς την περίπλοκον αύτην υπόθεσιν· ήτο δυσχερεστάτη, συνάμα δέ και λεπτοτάτης φύσεως· ειχον ν' άγωνισθῶ κατ' άνθρώπου έπιτηδειοτάτου, παρά την φαινομενικήν του άπλότητα· προσέτι, τὸ σπουδαιότερον ήτο, ὅτι ο κατηγορούμενος δέν ήδυνήθη νά καταθέσῃ ποῦ εὔρισκετο κατὰ την νύκτα του κακουργήματος.

Ο κύριος Δουσατέλ έδκανε τὰ χεῖλη. Δια φωνῆς, ήν προσεπάθει νά καταστήσῃ ήρεμον άπήντησεν:

— Ή άνάκρισις σας έπερατώθη· γνωρίζω μερικὰς λεπτομερείας αύτης· δύνασθε νά μου ειπῆτε τους κυριωτέρους λόγους της κατηγορίας;

— Εὐχαρίστως, άγαπητέ ίατρέ, ειπεν ο δικαστής. Έμελλον ν' άναχωρήσω ὅτε ήρχεσθε· θέλετε νά με συνοδεύσετε;

Και χωρίς ν' άναμείνη την άπάντησιν του κυρίου Δουσατέλ τον έλαβεν εκ του βραχίονος και έζήληθον.

Οί δύο άνδρες διέσχισαν τὸ δικαστήριον καθ' άπκν τὸ μήκος του, βραδέως βαδίζοντες.

Κατὰ τον αυτόν χρόνον ο δικαστής διηγείτο εις τον ίατρον ὅλας τὰς φάσεις της άνακρίσεως.

Ο κύριος Περνελέν έφαινετο περιχαρῆς. Έτριβεν, εις σημεῖον εὐχαριστήσεως,

τὰς χεῖρας καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν χαροποιὸν ἐπιφώνημα ἐξήρχετο τῶν χειλέων του.

— Βλέπετε, ἀγαπητὲ ἰατρί, εἶπε τέλος, ὅτε ἡ ἔναρξις τοῦ σταδίου μου ἐν Παρισίοις προμηνύεται ἐξαίρετος.

— Ναί, ἀπεκρίθη μηχανικῶς ὁ κύριος Δουσατέλ, σφόδρα δυσηρεστημένος ἐξ ὧν τῷ διηγῆθῃ ὁ δικαστής. Οὕτω, εἴσθε πεπεισμένοι περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ νέου αὐτοῦ;

Ὁ δικαστής ἔστη ἀποτόμως ἡ πτώσις κερανοῦ παρὰ τοὺς πύδας του δὲν θὰ τὸν ἐξέπληττε περισσύτερον!

Πῶς! Πρὸ μικροῦ ἀπεπεράτωσαν ἄπασαν τὴν ἀνάκρισιν, ἦν διηγῆθῃ εἰς τὸν ἰατρόν, καὶ μετὰ τὴν διήγησιν ταύτην ὁ κύριος Δουσατέλ νὰ τῷ ἀπευθύνῃ τὴν ἀνωτέρω ἐρώτησιν!

Ὁ ἰατροδικαστής κατέστη αἰφνης παρὰ φρων ἡ δὲν εἶχεν ἀκούσει καλῶς τὰς ἐξηγήσεις τοῦ κυρίου Περνελέν; Οὗτος ἐπίστευσεν τὴν δευτέραν ταύτην ὑπόθεσιν.

— Πρὸ ὀλίγου σὰς εἶπον, ἀγαπητέ μου φίλε, ὅτι ἀπεπεράτωσα τὴν ἀνάκρισίν μου καὶ μέλλω νὰ υποβάλω τὴν δικογραφίαν ἐνώπιον τοῦ συμβουλίου τῶν Κακουργοδικῶν. Εἶμαι ἐντελῶς πεπεισμένος περὶ τῆς ἐνοχῆς τοῦ κατηγορουμένου. Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει θὰ ἐξέδιδον διαταγὴν ἀποφυλακίσεως.

— Ὡστε, τὸ πᾶν ἐτελείωσεν;

— Μάλιστα.

— Καμμία δύναμις θὰ ἦτο ἰσχυρά, ὅπως ἀφραπάσῃ τὸν νεανίαν τοῦτον ἀπὸ τῆς δικαιοσύνης;

— Καμμία, ἀπήντησεν ὁ ἀνακριτής, ἀτενίσας περιέργως τὸν μεθ' οὗ συνδιελέγετο.

— Ἡ παραπεμπτικὴ σὰς εἰς τὸ συμβούλιον πρᾶξις ὑπεγράφη;

— Αὐρίον θὰ τὴν υπογράψω.

— Καὶ τότε;

— Ἡ δικαιοσύνη θ' ἀποφασίσῃ. Ἀλλὰ δικτὶ μοὶ ἀπευθύνετε τὰς ἐρωτήσεις ταύτας, τὰς ὁποίας γνωρίζετε τόσον καλῶς ὅσον καὶ ἐγώ;

— Ἀγνοῶ ἔλαθον ἐνδιαφέρον εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, διὰ λόγους τὸ πρῶτον ἀγνωστούς, καὶ τώρα ἀκολουθῶ τὰς διαφόρους φάσεις τῆς, ὠθούμενος ἐκ συμπαθείας τινὸς δυσεξηγήτου ὑπὲρ τοῦ κατηγορουμένου.

— Ἐκ συμπαθείας! ἀλλ' εἶνε ὁ ἔσχατος τῶν ἀθλιῶν!

— Εἴσθε βέβαιος περὶ τούτου;

— Πάλιν τὰ ἴδια!

— Συγγνώμην, ἐννοεῖτε τὴν ἀκριβῆ ἀξίαν τῆς ἐκπλήξεώς μου, ἡ ὁποία δὲν ἔχει καμμίαν σχέσιν πρὸς ὑμᾶς, εἴτε ὡς ἄτομον εἴτε ὡς δικαστήν; ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ διαπραχθὲν τρομερὸν κακούργημα καὶ, ἐὰν ἀπευθύνωμαι πρὸς ὑμᾶς, τὸ πρᾶττω ὅπως γνωρίσω τὴν ἀτομικὴν ὑμῶν γνώμην.

— Καταλαμβάνω πολὺ καλὰ τὴν ἀξίαν τῆς παρατηρήσεώς σας. Βεβαίως ὁ ἀνθρώπος δὲν εἶνε ἀλάνθαστος· κατὰ συνέπειαν, ὀφείλομεν, ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός μας, νὰ ἐξετάζωμεν λεπτομερῶς πᾶν περιστατικόν. Γνωρίζω καλῶς ὅτι δὲν ἐνεργοῦν πάντοτε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον

καὶ συνήθως θεωροῦσι τὸν κατηγορούμενον ἔνοχον. Αὐτὸ εἶνε λάθος τοῦ ἐπαγγέλματός μας, εἰς τὸ ὅποιον εὐτυχῶς οὐδέποτε ὑπέπεσα. Δὲν ἐνεργῶ, παρὰ συμφῶνως μὲ τὴν συνειδήσίν μου καὶ ἡ συνειδήσις μου μοὶ λέγει ὅτι ὁ Μάξιμος εἶνε ἔνοχος. Τῇ ἀληθείᾳ, ἐπέστησα ἄπασαν τὴν ἰκανότητά μου εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην δι' ἓνα μόνον σκοπόν: νὰ καταγγείλω δηλαδὴ εἰς τὴν δικαιοσύνην κατηγορούμενον ζητοῦντα νὰ κρυφθῇ.

Ὁ κύριος Περνελέν ἦτο σοβαρὸς ἀπαγγέλλων τοὺς λόγους τούτους.

Ὁ ἰατρός ἐνόησε τὴν σημασίαν τῶν ἡ ἀποστολῆ του ἔπαυεν.

Νὰ ζητήσῃ ἐπὶ στιγμὴν νὰ παλαίῃ κατὰ τοῦ δικαστοῦ θὰ ἦτο αὐτόχρημα παραφροσύνη.

[Ἐπειτα συνέχεια].

Π. Σ.

LÉON DE TINSEAU

Ο ΜΑΡΣΙΠΟΣ ΤΟΥ ΔΑΜΟΚΛΕΟΥΣ

Ἀιτήρημα.

Α'

Μετὰ τὰς λεμβοδρομίας τοῦ Ἐβιάν, ὁ μαρκήσιος καὶ ἡ μαρκησία Ρενεπὼν ἐσκέπτοντο νὰ μεταβῶσι πρὸς ψυχαγωγίαν ἐπὶ τινὰς ἡμέρας εἰς τὰς ἀκτὰς τοῦ Δ* μέχρι τῆς ἐνάρξεως τοῦ κυνηγίου, ὀρισμένης εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο διὰ τὴν 23 Αὐγούστου. Ἀλλ' ὁ ἀφόρητος καύσων, ὁ ἐπικρατῶν εἰς τὴν ἀξενον ἐκείνην παραλίαν, τοὺς ἠνάγκασε νὰ παραιτηθῶσι τοῦ σχεδίου τῶν. Ἐπρεπεν ὅμως κάπου νὰ ὑπάγῃσι κατὰ τὰς ὑπολειπομένας ἐκεῖνας 10 ἢ 12 ἡμέρας.

Συνεζητήθη τοῦτο εἰς συζυγικὸν συμβούλιον, καὶ, ὡς συμβαίνει εἰς τὰ ὁμονοῦντα ἀνδρόγυνα, ἕκαστος εἶπε τὴν γνώμην του, ἀνευ φιλονεικίας. Ἀπεφασίσθη λοιπὸν ἵνα ὁ κύριος ἐκδράμῃ μέχρι Διέπτης, ὁπόθεν θὰ ἐπέστρεφεν εὐδιάθετος, ὅπως δεχθῇ εἰς τὴν ἔπαυσιν τοῦ Ποάντ καὶ 5 ἢ 6 «τουφέκια», τὰ ὁποῖα εἶχε προσκαλέσει εἰς τὰ ἔγκαϊνα.

Ἡ κυρία, τοῦναντίον, συνοδευομένη ὑπὸ τῆς πιστῆς Ἰουστίνης θὰ ἀνήρχετο τὰς Ἄλπεις, μέχρις οὐ θὰ εὕρισκε παγερὸν ἄνεμον. Ὡ! ποῖα θεῖα γλυκύτης νὰ ριγῇ ἐν μεσοῦντι μηνὶ Αὐγούστῳ, νὰ διαλύῃ ἐν τῷ κοίλῳ τῆς τρυφερᾶς χειρός της τὴν χιόνα, συναχθεῖσαν ἐν τῇ ὁδῷ καὶ εἰς τὴν ἀκραν κοιλάδος, δροσιζομένης ὑπὸ τῆς αὔρας τῶν πλησιοχώρων πάγων! Ὅποια ἀγνωστος καὶ νεοφανὴς εὐχαρίστησις νὰ ταξειδεύῃ μόνη κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς ἰδιοτροπίας της, χωρὶς τοιαύτα, χωρὶς τὸν αἰώνιον ὄμιλον, ὁ ὁποῖος ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τοῦ ἔτους ὁ αὐτὸς πανταχοῦ καὶ πάντοτε παρευρίσκειται, χωρὶς τὸν ἀναπόφευκτον δημοσιογράφον, ὁ ὁποῖος στέλλει τηλεγραφικῶς εἰς τοὺς ἀναγνώστῃς του τὰς δῆθεν εἰδήσεις!

— Ἀλλὰ ποῦ θὰ μεταβῆτε ἀκόμη;

— Ἐὰν τὸ ἐγνωρίζον δὲν θὰ ἦτο τότε εὐχάριστος. Τὸ ποῦ δὲν μ' ἐνδιαφέρει! ἀρκεῖ νὰ εἶμαι εἰς τόπον ὅπου δὲν θὰ συναντήσω οὔτε ἓνα Γάλλον καὶ ὅπου θὰ αἰσθάνωμαι κρύο.

— Καὶ ἐὰν ἐπιστρέψετε φθισικῇ.

— Ἐλα δά! ἡ μόδα τώρα εἶνε νὰ στέλλωσι τοὺς φθισικοὺς νὰ διαχειμάζωσι εἰς δύο χιλιάδων μέτρων ὕψος.

— Καὶ ἂν σὰς ἐπακολουθήσουν περιπέτειαι ἀπροσδόκητοι;...

— Ἄ μπᾶ! Ὑπὸ τῶν ποιμένων, ἡ ὑπὸ τῶν κυνηγῶν τῶν αἰγάγων; Ἐπειτα θὰ εἶμαι καὶ ἀσχημος, ὥστε δὲν ἔχω νὰ φοβηθῶ. Θὰ ἔχω ἀγγλικὸν πῖλον, ὑποδημάτια γερμανικὰ καὶ θὰ ζητήσω ἀπὸ τὴν Ἰουστίνην δανεικὸν ἓν φόρεμα. Ἀλήθεια, νὰ τὴν ἀφήσετε νὰ πάρῃ, σὰς παρακαλῶ, τὸν μικρότερον μάρσιπόν σας διὰ νὰ χρησιμεύσῃ καὶ διὰ τὰς δύο. Θὰ πάρετε εἰς Ποάντ ὅλα τὰ ἄλλα δέματα μὲ τὰ ρούχά μου. Πιστεύω νὰ χρησιμεύῃ τοῦτο ὡς μία ἐγγύησις!

Τὴν πρωίαν τῆς ἐπιούσης ἡ μαρκησία παρετήρει τὸν σύζυγόν της εἰσερχόμενον ἐντὸς βαγονίου μὲ δέκα ἐπτὰ δέματα καὶ διευθυνόμενον μὲν εἰς Παρισίους, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ ἐξέλθῃ ἐκεῖ ἢ διὰ νὰ ἀλλάξῃ τραῖνο.

Μετὰ μίαν ὥραν, ἐφωδιασμένη μὲ ὅλα τὰ χρειώδη, ὡς Ἀγγλὶς περιηγήτρια, μόλις ἀναγνωρίζομένη, συνοδευομένη δὲ ὑπὸ τῆς Ἰουστίνης, κρατούσης μάρσιπον χονδρὸν ὡς πυγμὴν! ἡ ὥραία Ἀμαλία εἰσῆρχετο καὶ αὐτὴ εἰς τὸ τραῖνο λαμβάνουσα διευθύνειν ἀκριβῶς ἀντίθετον πρὸς τὴν τοῦ συζύγου της, μὲ τὴν πρόσθεσιν νὰ μεταβῇ ὅπως διανυκτερεύσῃ εἰς Μπρίγκ.

Οὐδεὶς παρετήρησεν ἄτομόν τι, ὅπως ἀγνωστον, ὅπερ ἦτο *τρυπωμένον* ἐν τινὶ τῶν βαγονίων τῆς δευτέρας θέσεως. Ἐφηρε *κοστοῦμ* ἐκ τῶν γελοίων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἀγοράζουσιν εἰς τὰς πλησίον τῶν σταθμῶν ἐγκαθιδρυμένας παράγκας, πῖλον μαλακόν, ὡς ὁ τῶν ἐμπορομεσιτῶν, διόπτρας κυανᾶς καὶ γάντια βαμβακερά. Ἀναμφιβόλως, θὰ ὑπέφερε πολὺ ἐκ τῆς σιαγόνος του, διότι ἐκράτει τὸ ρινόμακτρόν του, μεταβληθὲν εἰς τετράγωνον προσκεφάλαιον, συνοσφιγμένον ἐπὶ τῆς δεξιᾶς παρεῖας μέχρι τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ἡ ἀτμομηχανὴ ἐτέθη εἰς κίνησιν. Τότε ἀποκαλυφθεὶς καὶ ἀφαιρέσας τὰς διόπτρας ἐξέβαλε στεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

Ὁ μυστηριώδης οὗτος ταξειδιώτης ἦτο ὁ νεώτατος, ὁ ὠραιότατος, ὁ χαριέστατος καὶ ὁ προσφιλέστατος ὑποκόμης Γεδεῶν Μποαζεντραίν. Ὁ ἀναγνώστης θὰ ἐμυρίσθῃ βεβαίως ὅτι κατὶ τρέχει καὶ δὲν ἀπέτυχεν εἰς τοῦτο.

Θεέ μου! μάλιστα.

Ὁ «ἀφόρητος» καύσων τοῦ Ἐβιάν, ὁ ἀκαριαῖος χωρισμὸς τοῦ μαρκησίου καὶ τῆς μαρκησίας, ἡ ἀναχώρησις τοῦ μὲν εἰς Διέπτην, τοῦ δὲ διὰ... «δὲν ἐνδιαφέρει ποῦ», ἡ παρουσία τοῦ Μποαζεντραίν, γελοῖως μετμηφισμένου καὶ εἰς βαγονίον δευτέρας θέσεως, ὅλα αὐτὰ ἦσαν προσχεδιασμένα διαρκούντος τοῦ λόγου τοῦ πρίγ-

κηπος Μπραγκοβάνο. Καί έν τούτοις, ύπάρ-
χουσιν οί λέγοντες, ότι οί λόγοι δέν χρη-
σιμεύουσιν εϊς τίποτε!

Η μαρκησία έπαιζεν άσχημον παιγνί-
διον, και αύτή δέή ύπερβολή τών προφυλά-
ξεων, τας όποίας έλαβεν, άποδεικνύει ότι
ήτο έν γνώσει του πράγματος. Ο Ρενε-
πών δέν άνήκε ποσώς εϊς τήν κατηγορίαν
τών «αρμοδίων συζύγων». Απειχε πολύ
του να εϊνε βλάξ' εϊχε λαθροθηρεύσει εϊς
τόν καιρόν του, ώστε ήτο λαμπρόν λα-
γωνικόν τέλος ήγάπα τήν σύζυγόν του
πολύ, ώστε να έπιθυμή σφόδρα να έχη
αύτός τό δικαίωμα του ιδιοκτήτου...
να φθισή δέ και μέχρις αύτου του ση-
μείου να τήν φονεύση ως κουνέλι και αύ-
τήν και τον άλλον επί τή ύποθέσει φα-
νερου έγκλήματος.

— Δοιπόν, θα έρωτήσωσιν, ή γυνή
αύτη ήτο τρελλή με τόν ύποκόμην;

Παντελώς! Εϊς Παρισίους δέν θα διε-
κινδύνευεν έν κομβίον του χειροκτίου της,
όπως σχετισθή με τόν Γεδεών. Αλλά τό
άπροσδόκητον άφ' ένός και τό τολμηρόν
της άφρονος ταύτης έκδρομής άφ' έτέρου,
έταραττε τά νεύρα της Αμαλίας, ήτις
άπό του γάμου της δέν εϊχε ποτε έξέλθει
χωρίς να έχη δύο ανθρώπους επί του δί-
φρου της ή γκαρον έριππον εϊς τεσσα-
ράκοντα βημάτων άπόστασιν όπισθεν.

Αλλως τε, μία λέξις αύτης θα ήρκει
να τήν έννοήσωσιν. Οτε ποτέ τήν έπιε-
ζον να παραγγείλη όπως τεθή άλυσις ά-
σφαλείας εϊς βραχιόλιον μεγάλης αξίας,
όπερ έφερε πάντοτε:

— Όχι, άπεκρίθη. Η ιδέα ότι τρέχω
τον κίνδυνον να τό χάσω, μοί διεγείρει
τό ένδιαφέρον και με κεντξ διαρκώς.

Β'

Ο Μπραζεντραίν εϊχε λάβει οδηγίας
αύστηρας και ώρκίσθη να συμμορφωθή
πρός αύτάς. Μη άρκουμένη εϊς τήν μετεμ-
φίσειν του ταλαιπώρου εκείνου και εϊς
τας προφυλάξεις, τας όποίας ώφειλε να
λαμβάνη: να ταξειδεύη εϊς δευτέραν θέ-
σιν κλπ., ή κυρία Ρενεπών άπήτησε να
μη κατέλθη ποσώς του βαγονίου και να
μη έξαγάγη τήν κεφαλήν εκ της θυρίδος
διαρκοῦντος του ταξειδίου.

Τόν Αύγουστον όλόκληρος ή γραμμή
ύπερπληροῦται ταξειδιωτών Γάλλων με-
ταβαιόντων εϊς Λουέσχην ή εϊς Σαμου-
νιξ, και μεταξύ τών όμογενών εκείνων
παρατηροῦνται και δωδεκάδες τινές άτό-
μων, τά όποια ένθυμοῦνται ότι τόν τε-
λευταίον χειμώνα ο νεαρός Γεδεών εϊχε
περιπέσει εϊς άτυχή προς τήν ώραϊαν Α-
μαλίαν έρωτα.

— Να ύπάγετε με τό ίδιον τραίνο έμ-
πρός μέχρι του Β*, τφ εϊπεν ή σώφρων
εκείνη γυνή, διότι εϊμαι έκτεθειμένη εϊς
βαθμόν έμπιέοντα μεγάλους φόβους.

— Αλλά εϊς Μπρίγκ...;

— Εϊς Μπρίγκ, ο κίνδυνος εϊνε όλιγώ-
τερος: κάνεις δέν μεταβαίνει εκεί. Έν
τούτοις θα προσποιείσθε ότι δέν με γνω-
ρίζετε έφ' όσον... αι περιστάσεις δέν θα
μοί επιτρέψωσι να σας χορηγήσω στιγ-

μάς τινας άκροάσεως εϊς κανέν έλεύθερον
δωμάτιον του ξενοδοχείου της Αγγλίας.

Ο Μπραζεντραίν έφθασεν εϊς Μπρίγκ
ύποφέρων δεινώς εκ πείνης, δίψης, καύ-
σωνος και πολλών άλλων βλαάνων. Επί
πλέον δυσηρεστήθη βεβαιωθείς ότι ή έν-
δυμασία του διήγειρε σφόδραν έπιθυμίαν
πρός γέλωτα παρξ τή Αμαλία, καθημένη
άπέναντι αύτου έν τφ λεωφορείφ. Ως
πρός τήν Ιουστίνην, αύτη ήτο ήναγκα-
σμένη να κρατή τήν θυρίδα δια τής κε-
φαλής να μη άνοιγοκλείη.

Πρός έπίμετρον της δυστυχίας, τό ξε-
νοδοχείον της Αγγλίας ήτο κατάμεστον
έπιβατών. Τό τελευταίον δωμάτιον έδόθη
εϊς τήν μαρκησίαν, ο δε Γεδεών κατέλυ-
σεν εϊς τι «παράρτημα». Μετά δυσάρεστον
γεῦμα, όπερ έλαβεν έν τή αύτη αίθούση,
άλλ' όχι και έν τή αύτῃ τραπέζῃ με τήν
Αμαλίαν, ο άτυχής έρωτόληπτος άπήλθε
να κοιμηθῃ εϊς τόν κλωβόν του. Δια να
εϊπωμεν τήν αλήθειαν, αν και ήσθάνετο
έαυτόν τόσον καταβεβλημένον, δέν έδυ-
σανασχέτει δια τας ταλαιπωρίας της έ-
ξορίας του, αν δύναται τις και να πιστεύ-
ση τοῦτο άδιστακτως... Απεμακρύνθη
λοιπόν, άφ' ου έριψε προς τήν ώραϊαν του
βλέμμα, « έν τφ όποίφ έθεσεν όλην τήν
φλόγα της ψυχής του ». Ηλπίζεν άλλως
ότι τά δεινά του ήγγιζον εϊς τό τέλος
των, διότι τήν έπαύριον ή μαρκησία προῦ-
τίθετο να έκδράμη εϊς Φούρκαν, μισθώ-
σασα προς τοῦτο και άμαξαν.

Ο Μπραζεντραίν έπρεπε να προπορευθῃ
πεζή και να άνέλθη επί της άμαξής της
κυρίας Ρενεπών άμα αύτη θα τόν έφθανεν.
Εϊχε δύο ήμέρας εϊς τήν διάθεσίν του προς
συνομιλίαν μέχρι Γκαϊσχην, χωρίς να λο-
γαριαζῃ αν τό ξενοδοχείον του «Παγο-
ποιου του Ρ*,» όπου θα κατέλυσιν, δέν
θα ήτο και τοῦτο κατάμεστον έπιβατών.

Τήν πρωϊαν της έπαύριον ο ήλιος άν-
έτειλεν άκτινοβολος, τοῦτον δε έμιμήθη
και ο Γεδεών, όστις προσγευμάτισεν έν τφ
ξενοδοχείφ πριν ή άρχίση τόν δρόμον του
«pedibus cum jambis». Εξέβαλε τήν
παλαιάν εκείνην ένδυμασίαν της προτε-
ραίας και περιβλήθη κοστούμ περιηγη-
του, τό όποϊον δέν εκάλυπτε τά γαστρο-
κνήμιά του, τά προστατευόμενα υπό τών
κλασικών μαλίνων περικνημίδων του. Έν
Αλπεριστόκ έπτά ποδών συνεπλήρου τήν
έξάρτησιν του νέου κατακτητου.

Διερχόμενος έμπροσθεν κατόπτρου, καθ'
ήν στιγμήν μετέβαινε να πληρώση τόν
λογαριασμόν του, εϊδε τήν μορφήν του
κατοπτριζομένην και έμεινεν αρκετά ευ-
χαριστημένος εξ αύτης. Επί τινος τρα-
πέζης εφρίσκετο τό όνοματολόγιον του ξε-
νοδοχείου άνοικτόν. Ο Γεδεών έριψε
μηχανικώς τούς όφθαλμούς του επ' αύτου,
μέχρις ου τφ φέρωσι τά ύπόλοιπα: τό τε-
λευταίον όνομα ήτο έτι νωπόν ή άναγνω-
σις αύτου τφ έπήνεγκε πληγμα τόσον φο-
βερόν όσον και άπροσδόκητον.

Εϊχεν άναγνώσει:

Μαρκήσιος Ρενεπών

10, Πάροδος Μεσσήνης.

[Έπεται τό τέλος]

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ
Συνδρομηται εγγράφονται εϊς τά
«Εκλεκτά Μυθιστορήματα» κατά πᾶ-
σαν εποχήν. Φύλλα προηγούμενα ευ-
ρίσκονται έν τῷ γραφείῳ ἡμῶν, εϊς
πάντα τά Ὑποπρακτορεία τῶν Ἐφη-
μερίδων, και τοῖς κ.κ. Ἀνταποκριταῖς
ἡμῶν.

ΑΓΓΕΛΛΕΤΑΙ
πᾶν βιβλίον άποστελλόμενον προς τήν Διεύθυνσιν
τῶν «Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων».

Οἱ έπιθυμοῦντες να δημοσιεύσωσι πλέον ἢ ἄ-
μαξ τήν άγγελίαν του άποστελλομένου βιβλίου,
συναποστέλλουσι και 50 λεπτά δι' έκαστον στί-
χον και δι' έκάστην δημοσίευσιν.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ
ΚΑΛΔΙΟΠΗ, ποιήσεις Ἰωάννου Α. Γκίκα.
Έν Κερκίρα.

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ
ΣΑΘΑ. — Μνημεία Ἑλληνικῆς Ἱστορίας. 7
τόμ. εϊς 4ον, 1880—1888. Δρ. 78.
Ο. ΔΑΠΕΡ, Μ. Δ. — Ἀκριβῆς περιγραφή τῆς
Κρήτης. Μετάφρασις Μ. Βερνάρδου, 1836 εϊς 8ον.
Δρ. 5.
ΑΒ. MELCHIOR CESAROTTI — L' Iliade
d' Omero vulgarizzata in verso italiano. 1798—
1802 τόμ. 10 δεμ. εϊς 5 τόμους Δρ. 18.
ΣΑΤΩΒΡΙΑΝΔΟΥ. — Ὀδοιπορικόν. μεταφρα-
σθέν υπό Έμμ. Δ. Ροῖδου. 4 τόμοι, εϊς 8ον, 1860.
Δρ. 15.

MAGAZINE ILLUSTRÉ
DE LA FAMILLE
Paraît à Paris le 5 et le 20 de chaque mois
PRIX DES ABONNEMENTS:
Six mois: fr. 9. — Un an: fr. 16.

La Saison
(Η ΕΠΟΧΗ)
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ
ΔΥΟ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΔΙΕ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Πρώτη έκδοσις: 24 αριθμοι περιέχο-
ντες πλέον τών 2000 σχεδίων δια πάντα τά άν-
τικείμενα του καλλωπισμού τών Κυριών, δι' ά-
σπρόρουχα, ένδύματα κορασιών, παιδών, ασπρόρ-
ρουχα, ένδύματα άνδρών και νεανίσκων, όθό-
νας κλίνης, τραπέζης, καλλωπισμού κτλ. Πάντα
τά εἶδη έργασίας τών Κυριών.

42 πίνακες περιέχοντες, πλην πολλῶν ύπο-
δειγμάτων κεντήματος, αρχικά στοιχεία, μονο-
γράμματα κτλ. τοῦλάχιστον 200 σχήματα φυ-
σικοῦ μεγέθους και πλέον τών 400 σχεδίων κεν-
τήματος, soutache κτλ.

Τιμή συνδρομῆς άπλης έκδόσεως:
Δια τας Ἀθήνας: έξάμηνος δρ. 5. Ἐτησία δρ. 10
Δια τας έπαρχίας " " 6. " " 12

Ἐκδοσις πολυτελεῆς: περιέχουσα
πάντα τ' άνωτέρω προς τούτοις δε 36 εἰκόνας
συρμῶν χρωματισμένας κατ' έτος.

Τιμή συνδρομῆς πολυτελοῦς έκδόσεως
Δια τας Ἀθήνας: έξάμηνος δρ. 10. Ἐτησία δρ. 20
Δια τας έπαρχίας " " 12. " " 24

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΟΙ
έγγράφονται έν τῷ γραφείῳ ἡμῶν.